

Az asztrológiai Ikrek motívum és az árnyék-én

Kozma Szilárd és Joó Violetta lelkitárs és asztrológus szerzőpár: * _Az asztrológiai Ikrek karma-motívum és a pszichológiai Árnyék-én jelensége._ * Szilárd: "- Gyakorló asztrológusi pálya-élményem egyik legfontosabb állomásaként, jobban mondva: tovább-lendítőjeként, valamint a metafizikai-asztrológiai elméleti munkásságom egyik leg nagyobb megvalósításaként tartom számon az Ikrek-jelenség igazi, de a tudomány elől (a pszichológia elől is!) rejtett (metafizikai), de végül is nagyon egyszerű okát és az egyesek számára izgalmasan érdekes (pl: irodalmi, esztétikai), mások számára viszont egyenesen tragikus karma-jelenség következményeit, illetve annak roppant egyszerű feloldási és meghaladási lehetőségét. De mivel a tárgyi - gyakorlati valóság a legjobb bizonyíték és illusztráció is, nem csak a jelenségnek az egyesek számára mindössze pszichológiai ítélt jelenség valóságának a bizonyítására, hanem a vele kapcsolatos spirituális - logikai folyamatok megértésére, kezdjük a vizsgálódásunkat néhány, a tárgyra vonatkozó jellemző levél-vallomással:
"Kedves Szilárd!

A feltárás után, a naplóírás abban segített, hogy összegezve a dolgokat, azt kell mondjam döbbenetes, hogy CSÍRÁJÁBAN tudom életképtelenné tenni a változtatásra irányuló terveimet. Sikertelenül próbáltam meg, hogy bánok magammal, és nem csoda, hogy az így indított kísérleteim bámulatosan sikertelenek. Próbálok "leszoktatni" magam erről és kezdem érteni mit értettél a tökéletes metafizikátlan gondolkodás alatt. Sajnos a teremtés pozitív irányban nem igazán megy. Mire látszik valami, már el is vetél. Nem igazán értem, miért van ez velem én csak azt látom, hogy igazad van. De a legnehezebb, hogy magamra szeretettel gondoljak függetlenül attól, hogy közben tapasztalom az elvetélt "eredményeimet".

Üdvözlettel, Erzsike.
Kedves Erzsók!

A szellemi jelenség leírása szerint, és a képleted ismeretében, csakis az árnyék-én jelenlétéről lehet szó. Egyszerűen arról van tehát szó, hogy amennyiben már az anyaméhben - bizonyára nem ok nélkül! - el kellett tenned láb alól az ikertestvéredet (Édesanyád kettős arcának - szereplésének a spirituális és fizikai következményét), akkor már csak az maradt hátra, hogy az aurából (mély-tudattalan érzés-és képzetvilágodból) is seperd ki a halott hasonmásod idea- maradványait, a kizárólag a kételkedés és a pesszimizmus programját, vagyis a kudarc-tudatot tartalmazó, misztikus agysejtjeit.

Magyarán: küldd el a seholba magadban, valahányszor megszólal és mondd meg neki, hogy "Te lüke, tünj el már belőlem a fenébe, mert rég meghaltál és valójában nem is létezel." Ha így sem megy, képzelj el egy szellemi légy-csapót, és azzal fenyegezd meg albániai légelhárítási stílusban (Ti. az albán légelhárító katonák különleges kiképzésben részesülnek arról, hogy miként kell az ökleiket rázniuk a légtérüket sértegető ellenséges repülőkre és általában az ég felé: az anyátok...) valahányszor észre veszed, hogy megint a kételkedés és a hitetlenség áriáját közvetíti neked. :-D

Csatoltan küldöm a jelenségről a tavasszal írt tanulmányomat.
Barátsággal: Szilárd/

/...../

/> Kedves Szilárd!

Tejóisten! Ez nagyon durva volt. Most újra elolvastam a cikket, amit küldtél. Úr Isten! Nem értettem mi van, már hónapok óta ikrek szimbólumokat látok. És közben ez a tökéletes halálborzadály. Mintha én lennék az anti-isten vagy ki aki csak halált teremt.... jaj de borzasztó, már nem tudtam mi bajom van. Beugrottunk tesómmal az állatkertbe anyukámnak örökbefogadni egy elefántot, ami csak támogatói dolog nem igazából. Már minden állat elvonult vacsorázni, a tengerimalac falut akartam volna gyorsan megnézni zárás előtt, erre nem voltak már kinn, de mellette megnézhettem az élet-halál házát. Bementem, dögszag volt indításnak mert dögből keletkezik az élet és ez volt végigvezetve tematikailag. Én olyan rosszul lettem, hogy idejövök egy kicsit örülni a tengerimalacfalunak erre ott a dögszagban tántorogtam. És ezt még sorolhatnám mibe fordultak az élet apró örömeinek eresési törekvései, hát most nem kezdek bele de ez mindentől ordított már.

Nagyon köszönöm, már csak bögni tudtam mindenben. Mintha leuralt volna valami, mintha skizofrén lennék, hogy egyszer csak minden meghalt de már halott is volt, mire egyáltalán megjelent valami. De szó szerint visszaadja a szöveged - " Hiszen neki az egyetlen valóság-élménye a pusztulás-élmény, halál élmény, az esélytelenség élménye! És ezért, kétségbeesésében, és

azért, hogy a nihilista igazát bebizonyítsa saját maga előtt és előttünk, vagyis a "gazda" személy előtt, és azt (A gazdát - minket) az Egységbe -- lépésről lebeszélje, illetve, hogy arról azt végképp lebeszélje" Tökéletes megfogalmazás! Ja és hogy a realitás talaját is megerősítsem, anyukám kb négy hónapos terhesen a hirtelen fékező busz kapaszkodójának esett, ami kellemetlen volt neki majd vérzése is volt, amivel a nőgyógyászhoz ment. Ennyi. Aztán én 5 hónap múlva megszülettem. DE addig gondolom volt egy kis létharc odabenn...

Szeretném megköszönni a segítségedet és támogatom hogy ezt a levelezést nyilvánossá tedd mások okulására. Mindenképpen jelentkezem, ha leküzdöttem ezt a dolgot és közöm lesz az élethez.

minden jót kívánva,
Erzsók"

Kozma Szilárd: Nem tagadom, hogy karate-edzéstől fáradtan, esténként néha, néha megnézek egy - egy bővli filmet is. De tévét kimondottan azért szeretek nézni, mert az „Ami fent van, ugyanaz, mint ami lent van...” egyetemes analógiai lételv szellemében, az Animal Planet, a Nacional Geohraphic, meg a különböző Discoovery, valamint a Viasat csatornák által közvetített egyes műsorokban közölt tudomány-népszerűsítő műsorok témáit, de főként az azokban feltárt un. valóság-tényeket tovább tudom metafizikailag gondolni, az ott látott képek, a feltárt tudományos tényekkel együtt metafizikai töprengésre készítenek. Sőt: ezen tények metafizikai értelmezése segítségével (is) választ kapok igen sok, egyébként homályban maradó metafizikai problémára.

Legutóbb az ragadta meg a figyelmemet és az gondolkodtatott el, hogy egy Kazasztáni falucskában született és élő, amúgy egészséges hét éves fiúcskának a feltűnően nagy pocakját felnyitották az orvosok annak érdekében, hogy vegyék ki belőle a rákos tumornak gondolt "valamit", de tumor helyett, egy méhlepény féle tokban levő, agy nélküli, de csökevényes végtagokkal és rengeteg hajjal rendelkező kis élő magzati "szörnyecskét" találtak, aminek a csökevényes köldökzsinórja a megműtött gyermek véreirehez kötődtek, így kapván az életben maradáshoz szükséges vért és azon keresztül táplálékot ez a furcsa emberi magzat-csomó, a fiúcska szervezetétől, szívéből. A kazasztáni orvosok azt állapították meg, hogy ez az élősdő daganatszerű magzat-maradék, a gyermeknek az édesanya méhében a fejlődésben valamiért megállt Iker-testvér maradványa, amelyet a ma is élő gyermek növekvő szervezete kénytelen volt a helyszűke, illetve más okok miatt, bekebelezni és azzal együtt tovább élni.

A tudományos kommentár szerint, bár nagyon ritka, a jelenséget mégis ismeri mind a biológia, mind az orvostudomány, sőt: neve is van neki: "Fetus in fetu", vagy "fitus in fitu", ha soha sehol nem szerzett latin-ismeretem nem csal, azt jelenti, hogy magzat a magzatban. A műsorban mutattak is egy hasonló angliai esetet, ahol a szülés előtt álló kismamának a méhében levő egyik, különálló iker-magzat szervezete, amelyből szintén hiányzott a szív és az agy, hasonló módon rákapcsolódott a köldökzsinóron keresztül a normálisan fejlett magzat érrendszerére és az orvosok attól tartván, hogy a normálisan fejlődő magzat szíve nem fogja bírni a két szervezet ellátását, annak érdekében, hogy annak az életét megmentsék, ultramodern sebészi eszközökkel, lézeres beavatkozással, le metszették az egyéni életről lemondó élősködő magzatnak a köldökzsinór-csőkevényét a fejlődő testvére érrendszeréről.

Aztán a riport egy Amerikában élő, család nélküli, híres patológus orvosnő bemutatásával folytatódott, akit tudós-diplomáciai úton, meghívtak Kazasztánba, hogy vizsgálná meg a hét éves fiúcska hasából kioperált valamit annak érdekében, hogy állapítsa meg, csakugyan csökevényes magzatról van-e szó, vagy egy ahhoz hasonlatos gangrénás daganatról, mivel az utóbbi esetben az a veszély állna fenn, hogy a rákos sejtek a kisfiú szervezetében is be jutottak és ott tovább szaporodván, valamikor újabb rákos daganatokat alakíthatnak ki. Az Ikrek - jelenségre rég rá harapott metafizikus asztrológusként megjegyozném, hogy az amcsi patológus-nőnek a "családja" két egymáshoz egyszínű tojásszerűen hasonlító, vizslaszerű kutyából állt... Nos, a patológus-nő el utazott Kazasztánba és mielőtt és miután is, megvizsgálta a gyanús-csomót, beszélt a műtét utáni állapotában is, láthatóan jó egészségnek örvendő fiúcskának az édesanyjával, valamint a muzulmán vallás eszkatológiai dogmái és misztikus elképzelései szerint élő fiatal asszonynak a családjával. Erre azért volt szükség, mert szükséges volt az állítólag semleges tudósi tekintélyére ahhoz, hogy a csomóért magát vádoló vallásos anyát, de főként a férjet és annak a vallásos családját meggyőzze arról, hogy a jelenség "mindössze a vak természetnek egy véletlen szerű tévedése volt", tehát az asszonyka egy és egyáltalán nem hibás a dologért, és ezért a filmen mindvégig méltóságteljes iszlám-tartózkodással viselkedő férjnek nem kell elválnia tőle.

A jelenséget, ami szerint az objektív tudományosság méltósága arra is szolgál ebben az esetben, hogy a metafizikailag, ha csökevényesen és ferdén is, de az igazságot még valamennyire sejtő tradicionális gondolkodású közösségeknek a tudományos felvilágosodás által nyújtott teljes elbutulási (elsötétedési) lehetőséget megadja, most nem akarok kitérni, mert nem ez a témája a jelen írásomnak. Amiként arra sem, hogy a tudományosan tiszta (steril) és világos körülmények között fogant, magzati fejlődésében un. monitorizált és ugyanilyen biztonságos, de természetellenes körülmények között felnőtt, abszolút jóindulattal és humánusan viselkedő tudós-asszony nyilván steril volt, ha két indigó -- egyforma (talán klónozott...) kutya képezte a családját. Hanem csak arra, hogy nem egy kutyából és belőle állt ez a család, hanem nyilvánvalóan egy iker-kutyakölyök párból és belőle. Szóval, ennyire véletlenül vannak a dolgok itt az életben (A fizikai dimenzióban és a biológiai -- pszichológiai életben) elrendezve, hogy egy, az aurájában az Ikrek motívumát, ha esetleg csak nagyon csökevényes módon is, de hordó, meddő amerikai tudós-nőt hívnak meg patológiai vizsgálódás céljából Kazasztánba, aki majd meg vigasztalhatja, sőt: meggyőzheti az egyetlen gyermekes fiatal mohamedán anyát arról, hogy mindent ami az életünkben és a sorsunkban fontos és lényeges a vak biológiai természetünk végez, és ebben a mi lelünk és szellemünk, mindössze semleges és magatehetetlen megfigyelőként vesz részt.

A kazasztáni ritka Ikrek-sorstörténet, illetve az, amit ugyancsak a tudós asszony mondott el, ti., hogy emberiség-szintű átlagban mérten, minden nyolcadik magzatfogadás Ikrek-foganás - Ami óriási nagy arány! - , de ennek csak egy alacsony hányada marad meg, illetve fejlődik ki rendesen és születik meg egészséges Iker-párként, metafizikailag jóval túl mutat önmagán. El egészen addig, ahol a személyi horoszkópokban nyilvánvaló és egyértelmű, vagy rejtett Ikrek motívumok jelennek meg, mint a Viola, a Lehner Zsuzsa, vagy a Berci esetében is, akik a Patkány évében születtek (A kínai -- ázsiai asztrológia Patkány éve analogikusan megfelel az európai Ikrek havának, mint a Kígyó éve a Skorpiónak, a Ló

éve a Nyilasnak, a Kutya éve a Kosnak, és így tovább, és ez a magyarázat arra, hogy a Patkány évében született személyek sorsképletében mind megtalálható az Ikrek motívum is.), vagy mint nálam és a volt feleségemnél, akik még csak a Patkány évében sem születtünk, de nálam a 3 házban álló Lilith, Emőnél viszont a sok együttállás, és a bizonytalan (A Skorpió és a Nyilas között ingadozó) Ascendens egyértelműen jelzik az Ikrek karma motívumát, illetve az árnyék-én jelenlétét.

Azért hatottak tehát revelációként számomra az amerikai patológus orvos-asszonynak az Ikrek jelenség gyakoriságára vonatkozó közlései, vagyis az, hogy jóval több fogamzás indul Ikreknek, mind ahány Iker pár megszületik valójában, mert az "ami lent van, ugyanaz, mint ami fent van" egyetemes létjelenség szellemében, materiális választ és magyarázatot adott arra, hogy miért kell, sőt szükséges a kauzális asztrológusnak jobban oda figyelni és az Ikrek motívumot kimutatni az olyan horoszkópok esetében is, ahol az Ikrek motívum nem nyilvánvaló.

Az www.astrologos.ro nevű portálonak az egyik hozzászólásában, úgymond élő adásban fedeztem fel és fejtettem ki, a volt feleségemnek az első szerelmes-misztikus kizökkenése alkalmával hirtelen felmerült kettős személyiségének, az ő asztrológiai sorsképletéből is kiolvasható spirituális jeleit és kauzális okait (Az Ikrekben álló Sárkányfarrakkal rendelkező értelmiségi édesanyja jellegzetesen dupla személyiségű. Velem szemben is, sokáig a jó barát szerepét játszotta, miközben a hátam mögött rágalmozott a lánya előtt és titokban uszította ellenem.) Ekkortól kezdtem ugyanis asztrológusként határozottan komolyabban venni (De még mindig nem elég komolyan!) ennek, a személyi horoszkópokból is kimutatható árnyék-én nevű jelenségnek a, nem csak a tragikus következményei miatt, hanem a lényegi metafizikai és asztrológiai jelentése miatt is, nagyon - nagyon fontos értelmezését. Addig ugyanis, mindössze a humoros oldalát láttam a jelenségnek, akárcsak Hamvas Béla, aki azt írja a Karneválban, hogy amikor az Ikrek átverik a naiv embereket, "az öreg mester" (Úristen) jókedvében hahotázik. Nem vettem észre, hogy negatívan (karmikusan) az Ikrek probléma, tulajdonképpen erős és csaknem leküzdhetetlen realizáció-ellenességet, tehát realizáció ellenes karmát takar és következésképpen realizáció-ellenes, rejtett (tehát önkéntelen és öntudatlan) mentalitást jelez (eredményez...).

De ne vonjuk le előre az elméleti következtetéseket, maradjunk a konkrétumoknál. A jelzett tudománynépszerűsítő tévé-adásban, azt mondta az Ikrek-kutyáival együtt élő patológus asszony, hogy nagyon sok olyan magzati szinten folyó és az egyik Iker-magzatnak az elhalásával és az elhalt magzatnak a felszívódásával, vagy kipucolódásával végződő testvéri dráma folyik az egyes anyaméhekben amiről soha senki nem szerezhethet tudomást, és "Sokan közülünk egy -- egy ilyen nem nyilvános testvéri harcnak a nyerteseiként élünk", anélkül, hogy erről bárki is tudhatna. Mindazon túl tehát, hogy ez az ex-katedra jellegű tudósi kijelentés igazolja a személyi horoszkópokban észlelhető Iker motívumok gyakoriságát, materiális magyarázatot ad az árnyék én jelenségére is. Kauzális asztrológiával foglalkozó asztrológusokként és lelkes olvasókként (vagy éppenséggel jövődő asztrológusokként...) jól tudjuk ugyanis azt, amit a riportban szereplő Kazasztáni anyuka és az anyósa még sejtett a tudós asszony humánus "helyzettisztázása" előtt. Ti, hogy az Ikrek jelenség, akár konkrétan fogant magzat és megszült gyermek formájában, akár "csak" mint sorsképletben észlelhető mentális (mentalitásbeli) motívum (Azon túl is tehát, hogy valakinek Ikrek a napjegye), annak köszönhető, hogy a fogantatás előtti két három hónapban és persze a foganás ideje alatt is, az anya lelki és szellemi világa "két helyen volt". Tehát, ha nagyon titokban is, és esetleg még önmaga előtt is le tagadva, de erősen két irányban érzett és gondolkodott, képzelgett, vagy vágyódott. Vagyis: egy irányban gondolkodott pragmatikus racionalitásával, és azzal ellentétesen, de legalább is nagyon "másan", "másképpen": más -- képekkel, képzetekkel képzelgett és érzett. -- Nem, nem feltétlenül kell most két különböző személy iránti szerelmi -- szeretői érzelmi irányultságra, titkos szerelmi és szexuális vágyakra gondolni, noha lássuk be, hogy ez is nagyon gyakori (Asztrológusként számtalan bizalmas "levél-gyónási" bizonyítékom van erre...), hanem például az is elég a lelki jelenségből spirituálissá és kauzálissá váló Ikrek - jelenség létrejöttéhez és annak a felkeltéséhez és konkrét anyagi -- biológiai létrehozásához, hogy a jövődő kismama erősen vissza vágyódik a szüleihez, az ő régi otthonába és a kedves és meghitt kamasz éveit őrző gyermekszobájába, miközben ugyanakkora intenzitással ott is akar maradni a férje mellett, az új családban.

Vagy, ha csak elvágyódik egy másik helyiségbe, faluba, vagy városba, sőt: még az is elég, ha intenzíven egy másik munkahelyre vágyik, amikor a magzat megfog. Hogy arról a kétségről ne is beszélek, amikor valaki úgymond váratlanul terhes marad egy olyan férfitől, akivel semmiképpen nem akarja az életét össze kötni, de ez később derül ki és a gyermeket meg kell szülnie, amitől az anyának erős kétségei támadnak afelől, hogy meg kell-e szülnie a gyermeket vagy sem. Jobban mondva: kétségbe esik attól, hogy "teherként" hordania kell és meg kell szülnie, "egy ilyen magzatot". Nos, az ilyen gyermekeknek még nem kerül be az Ikrek motívum még csak a sorsképletében sem, de amennyiben lány magzatról van szó, és az anyuka életében a kettősségek időközben nem szűnnek meg, egészen biztos, hogy az Ikrek-motívum bekerül az unokák spirituális struktúrájába, aurájába -- sorsképletébe. És itt érhetjük tetten azt az antropológiai időszakot és állapotot is, amikor és amelyben az Ikrek motívum határozott biológiai formában is megjelent az emberség körében. Az emberszabású majmok ugyanis, akik közül "kiugrottunk", nem szülnék iker-kölyköket! Az nők tehát, a pragmatikus intelligencia és a személyi akarat egy bizonyos fejlettségi szintjétől erre felé kezdtek csak Ikreket szülni, tehát csak attól kezdve jelentek meg az emberi Ikrek, amikortól az ember női megtestesülései számára meg szünt közömbös lenni nem csak az, hogy melyik férfitől szülnék vagy nem gyermeket, hanem el kezdtek "pragmatikusan gondolkodni". Pl. azon is, hogy milyen következményekkel számolhatnak akkor, ha ettől, vagy attól a férfitől szülnék gyereket, illetve azon, hogy milyen lehetőségeik vannak arra, hogy ne szüljék meg, illetve, hogy ne tartsák meg a magzataikat (tudatosan vetélik el azt, vagy azokat). Jól ismertek a népi kuruzslásnak (gyógyászatnak) mind a

gyakorlati, mind a mágikus -- babonás, un. angyalcsinálási módszerei, amelyeket bizonyára, hogy nem a középkorban eszeltek ki, hanem jóval korábban. Ezért már rég nem is csodálkozom azon, hogy az Ikrék-karmás sorsképletek többségében, megjelenik a Skorpió motívum is, illetve fordítva: majdnem lehetetlen, hogy a jellegzetesen Skorpió-karmás (boszorkányos) sorsképletekben, ne jelenjen meg, ha csak áttételesen is az Ikrék-motívum! Sőt, jól ismertek az úgymond politikai célzatú gyermekfogadási törekvések és szülések is, amelyek közül a leghíresebb talán az utolsó egyiptomi fáraó-nőnek a Cézártól született fia, Cezarion, aki egészen biztos, hogy nem a "szerelem az első látásra" nevű jelenség eredményeként fogant. Egészen biztos, hogy ő egy un. mentális fogadásnak a megtestesülése és amennyiben szabadon élhetett volna felnőttként, nagyon valószínű, hogy a vonzás és a hangoltság (Rezgési szint) törvénye alapján Ikrék-karmás feleséget választott volna magának.

Még számtalan gyakorlati, szellemi és lelki okát lehetne felsorolni az Ikrék motívum megjelenésére szellemi magyarázataképpen, de ettől kezdve ez már könnyű, mindenki tovább gondolhatja. Most máshova akarok elérkezni.

És pedig a pszichológia által is elismert, sőt: jól ismert, "árnyék-én" létezésének és természetének a kegyetlenül valós és vastkos, és immáron ezekkel a materiális példákkal is kimutatott és felmutatott valóságához. Mert az, hogy fogadási szinten a kettősség megjelenik, az azt jelenti a hermészi axióma szerint, és az Ikrék-szellemiség keletkezésére vonatkozó példák szerint is, hogy eredetileg is két személyre való spirituális struktúra jelent meg és fejlődött ki a jövődő anya tudattalan szellemvilágában, az un. spirituális méhében. Vagyis, két jövődő emberi személyiség-tudatra való spirituális magzat-csira. De az egyik valamiért időközben elgyengült, elhalványult az édesanya tudattalan lelki és szellemi világában (spirituális struktúrájában), és ez a spirituális magyarázat arra, hogy miért marad meg egyetlen biológiai magzat, illetve miért fejlődik csak az egyik magzat, miközben a másik meghal, illetve nem fejlődik tovább... -- Szóval, hiába, hogy az egyik magzat meg hal, vagy csökevény marad, mert ez még egyáltalán nem annak a jele, hogy "az eredeti második" személyiség-csira spirituális struktúrája is teljesen kimúlt volna. Sőt: az éppen, hogy meg marad a megszületendő (Esetleg "győztes") egyetlen gyermeknek a kettős tudatú, spirituális struktúrájában, egészen pontosan: annak a személyi tudata csirájában, vagyis, a jövődő felnőtt öntudat-magjában!

- Hát ez, a mindörökre a mélytudattalan világunknak a sötétjében maradó második énünknek a metafizikai magyarázata, és ezért kell azt roppantul komolyan venni, mert ez sok esetben valóban egy másik személynek a tudata. Amiként én is egészen biztos vagyok abban, hogy egy egészen más tudat által "működtetett" személlyel beszélgettem én a volt feleségemnek a misztikus - szerelmi kiakadásainak az idején, mint akit egyébként korábban ismertem és egészen más (módosult...) tudatú személy látott engem patás és szarvas és nagy fülvő ördögnek és akart engem hátulról leszúrni késsel, mint az akkori - egykori feleségem.

Az árnyék én tehát a karmikus-tudatunknak az - az anyánknak a fogadásunk előtti kettős spirituális vágy-élményeiből származó, ránk örökített és mélyen belénk vésődött (de többnyire rejtett!) - személyi tudati része, "aki" biológiailag már meg sem fogant, vagy el halt biológiailag még magzat korunkban, amikor az auráink még nem váltak el egymástól, és ezzel, mint tőlünk külön élő személy, esélyt nem kapott a megváltásra - a kiegyenlítődéssre. És mivel ennek a plusz-tudatnak, amely testileg nem létezik ugyan, de spirituális tudat-csőkevényként ott van még az auránkban - amíg ezt határozottan nem tudatosítjuk és tudatos, karma-oldó törekvések útján fel nem számoljuk - és külön-test nélkül, gyakorlatilag már nincs semmilyen esélye a kiegyenlítődéssre, tehát a boldogságra, hanem csak a pusztaság és steril mentális megnyilvánulásra, hát automatikusan azokat a nihilista képzeteket, vagy az is elég hogyha pesszimista, kétkelő lét-képzeteket szövegeket sugallja a lelkünknek (Nappali éber értelmünknek), hogy nem létezik igazi boldogság és megváltás, tehát nem is érdemes semminek neki fognunk, vagy valamit végig tegyünk komolyan, mert úgy sem sikerül, vagy, ha sikerül is, úgy sem éri meg..., és azt, hogy nem is létezik jószág, emberség, Isten., megváltás, szerelem, boldogság, ki-és beteljesülés illetve, letagadja azt a pozitív élményünknek az értékét és értelmét, azt a realizációt is, amit a múltban már elértünk.

_ - Hiszen neki az egyetlen valóság-élménye a pusztulás-élmény, halál élmény, az esélytelenség élménye!_ És ezért, kétségbeesésében, és azért, hogy a nihilista igazát bebizonyítsa saját maga előtt és előttünk, vagyis a "gazda" személy előtt, és azt (A gazdát - minket) az Egységbe -- lépésről lebeszélje, illetve, hogy arról azt végképp lebeszélje és attól az esélytől megfossa, akár büntények elkövetésének a sugalmazására is képes, mint ahogy az Emöke család-ellenes és megváltás-ellenes, rejtett tudata is képes volt őt rávenni arra, hogy nem csak velem szemben, de a gyermekeivel szemben is vétkeket kövessen el. -

A jelenség tehát, nem is olyan vicces, mint ahogyan azt Hamvas Karneválbeli "Hangjának" a szájába adja. Mert mi történik akkor, ha az árnyék énünk megszokja a ragadozó állapotot és élvezni kezdi a vér szagát -- vagyis a nyílt gonoszkodás és a kétszínűsködés lelki állapotát - és tényleges (megváltás-akadályozó) bűnözővé válik és azzá változtatja a gazdát, mind az a Magyarországi hajdani teológiai egyetemi hallgató, majd jog- és pszichológia -- tan hallgató, aki a gyilkossággal végződő Móri banki támadást megszervezte? Mi lett volna pl., ha Emökének a Joe Ledzion iránt érzett szerelme által (vagy az anyja által?) felébresztett második énjének a rejtett tudatának a sugallatára, csakugyan belém vágja a kést? Ha nem a tavalyelőtt télen, akkor a tavaly ősszel, amikor az újabb szerelme hatására (Vagy az Ikrék-karmás anyja újabb felvilágosító munkája hatására? - Nem tudom, mikor lesz hajlandó velem tisztázni ezt?) megbánta azt, hogy a családhoz vissza jöhetett? Utánam megölte volna a gyermekeket is, mint az a képzelt-beteg Magyarországi mérnök, aki a felesége után a két kislányát is megölte, majd láncfűrészsel elvágta a saját torkát is? És vajon életveszélyben vannak-e most mellette, a hozzá ítélt gyermekeink is? Vagy mind az egészen

fenyegetve vagyunk még mindig? -- Ne feledjük, hogy most is barátságban, sőt: szoros lelki közösségben él azzal a Rák- és Nyilas karmás, nem rég még az idegenlégióban szolgáló újfasiszta férfival, akinek a hatására, de legalább is annak a bátorításával kezdett azokba az "önmegvalósító" joga-gyakorlatokba, amelyek a nyár-végén bekapcsolták az árnyék-énjét másodszorra is!

A pszichiátria jól ismeri a jelenséget, de az igazi (karmikus) gyök-eredetéről és okáról, vagyis arról, hogy miképpen jön létre az anyai ági női felmenőknél (valamelyik anyai ági női ősről tudatában), és hogy ez a karmikus spirituális program a spirituális memória és az örökletes programok révén adódik át az utódoknak, semmit nem tud. Ezért feloldani sem tudja, hanem csak elfojtani, maximum az agyi (materiális) szinten a "veszélyes" mentális gócot blokkolni, vagy látszólag kiirtani (Elektrosokkal, erős gyógyszerekkel).

Amerikai pszicho-krimikben elég gyakran találkozunk a bűnöző árnyék-én jelensége "művészi" ábrázolásával. És ne legyünk igazságtalanok Hamvas Bélával szemben sem, hiszen a kettős tudatú személyiség jelenségét nagyon is plasztikusan ábrázolja a Karneválban, és nem csak mint spirituális szintű "vicces" dolgról ír a jelenségről és nem csak a Bajnád Edelénynek a napra pontos, dátum szerinti Turcsika Szelenárra való átalakulásában, hanem odáig elmegy a jelenség regényes ábrázolásában, hogy magát a főhőst annyira ketté választja, hogy az úgymond komolyabb és nehezebb része keleten találja magát az első világháború után egy szibériai fogolytáborában és onnan Ázsiába jutva, győtri magát a magas spiritualitás megszerzése érdekében, a másik, légiyen és harciasan könnyű és kalandor rész-személye meg délnyugatnak és onnan le Afrikába, majd Délamerikába és onnan az óceánon keresztül Ázsiába - Indiába - találkozni és egyesülni a másik (Mai jelenség-tudóként úgy is mondhatni, hogy a vallásos és ezért keleti misztikumra is vágyó...) részével.

A jelenség minket viszont nem regényes oldala miatt érdekel és nem is csak az árnyék ének, mint karmikus problémának a horoszkóp értelmezés, vagyis a leleplezés és a pontos meghatározás (Megnevezés) segítségével történő feloldási lehetősége miatt érdekel. Az Ikrek és az árnyék-én jelenség ugyanis, mint spirituális és mint ontológiai probléma, jóval túl mutat önmagán és fel és vissza nyúlik az emberi bűnbeesettség és hit-nélküliség állapotáig. Az árnyék ént ugyanis nem csak azért kell dekonspirálni és ily módon, békésen feloszlatni, hogy a "gazda" tudatát és személyét szabadítsuk meg a kettősség ördögi állapotától, hanem azért mert ez oldja meg, bocsánat: a civilizált emberiség mai levetemültsége miatt, és amiatt, hogy a jók lejáratták az asztrológiát mit tudományt, egyelőre nem oldhatja meg, hanem csak feltárja a sok ezer éves hit és hitetlenség problémáját és ezzel a félelem és a szorongás (A ma annyira divatos depresszió!) problémáját is. Sőt: megmagyarázza és megmutatja az emberiséget teljes kipusztulással fenyegető és az egész földi életet fenyegető -- de az ember által beindított! - globális ökológiai katasztrófa problémájának a kulcsát is. (Lásd az www.astrologos.ro portálon a Világ világossága c. rovatomban feltártakat.) Az árnyék-én ugyanis, az életnek a pragmatikus intelligencia segítségével: az ész segítségével, vagyis az ész által kiesztelt a technika és a humanizmus-szolgáló tudomány segítségével történő megnyerési lehetőségébe vetett tévhitnek a "szerve". Vagyis a bűnbeesésének a szerve. A Létrontásnak a szerve! A Lilithnek a jobb keze! -- Azt sugalmazza, hogy a vallásban elérhető égi protekció segítségével, illetve a technikai eszközök és a gazdasági törekvések és (banki, pénzügyi) trükkök segítségével a boldogság elérhető, illetve az élet megnyerhető. Azt sugallja pl., hogy az ember "küzdve küzdjön", a baktériumok és a vírusok legyőzése érdekében, és általában a betegségek orvostudományos legyőzése érdekében, ahelyett, hogy a mentalitását változtassa meg és irányítsa -- változtassa át a megváltási-logika irányába. Azt sugalmazza, hogy a rejtett és öncélú személyi ambícióit, a beavatkozási és irányítási mániáját, a kapzsiságát, a kényelem- és kéjvágyát és a rendkívüliségekre és a misztikus káprázatokra való sóvárgásait elégítse ki, vagyis, hogy hangya-vak munkával, csalással, vagy rablással készítsen el, építse meg, szerezzék meg, azokat az eszközöket, amelyek által ezeket elérheti, és akkor boldog és egészséges tud majd lenni. Majd. Mindig majd, soha nem a jelenben. Hogy nem lehet elégedett azzal, amije van a jelenben, annál több kell: kényelem-biztosító és egészség-biztosító és baleset-biztosító és élvezet- és kéj okozó eszközök és berendezések, illetve, pénz, sok - sok pénz, amivel mindezt megveheti. A pénzért viszont, mivel a munka értékének a nagy részét, a munkaadók és a munkavállalók és a közvetítők lenyúlják, kutyául meg kell dolgozni, de annyira, hogy az élete közepére már tönkre is megy bele az odaadón és rendszeresen dolgozó ember, vagy csalva -- lopva, meg kell szerezni! -- És innen már mindenki jól ismeri a játszmat, mókuserék az egész. Mert közben állami és világszervezeti apparátusokat és rendfenntartó erőket kell működtetni, és ehhez a munka értékére kemény adókat kell kivetni és a dolgozó embert arra kényszeríteni, hogy az alapszükségleteinek, illetve a családja szükségleteinek a tízszeresét megtermelje. És honnan termeli meg, miből termeli ki? Hét persze, hogy az agyon nyomorított és a létfontosságú ökológiai rendszereit már csak alig működtetni képes természetből. Hogy az onnan kivont és kiszipolyozott élet helyébe (Élőből holtta: táplálékká tett állatok, növények) és a természeti helyéről kifogatott és kivont anyag helyébe vissza ömlesztett szennynek és mocsoknak a hatásairól, ami éppen, hogy az ökológiai katasztrófát előidézi, már ne is beszéljünk.

Szóval, végső soron, az Ikrek karma, tehát a negatív Ikrek jelenség megértésén és az így szerzett ismeretek segítségével történő árnyék-én feloldással lehetne megmenteni az emberiséget és a földi természetet is, de mi ne legyünk ily nagyra vágyók, hogy ezzel a világ-méretű ember- és természetmentési pretenciával fellépjünk, mert esetleg ez is csak az egyéni karmánk öncélú verklizése lenne, hanem legalább annyit tegyünk, hogy a hitetlenségünket és a félelmeinket (rejtett agresszivitásunkat) és így a betegség-okozó árnyék ént minél hamarabb megnevezzük és felszámoljuk, annak érdekében, hogy végre tőle szabadok lehessünk, hogy tehát tényleges (működő, tehát pozitív mágiikus erejű) hittel rendelkező egészséges és boldog személyek lehessünk.

UI. Persze, az ikrek-karma motívum problematika, magában hordja a hit kérdését is, ezért elkerülhetetlen az, hogy ezt ne firtassam meg valamelyest. Persze, azzal már csak nem is viccelünk, hogy a vallásosság semmiképpen nem tévesztendő össze a hitel. Nem erről van szó! Hanem arról, hogy mi is az amiben hiszünk, vagyis, mi is az a "valami", amiben hinni kell, illetve tényleg jó lenne hinni, és aminek azért mégiscsak kell lennie logikusan realitása. Mert hát az sem kérdés, hogy Istenben hinni, hiszen a létalap a létezése evidencia. A funkcionális -- és nem esztétikai - hit kérdése azt jelenti, hogy hiszek-e abban, hogy a teremtés eredeti értelme pozitív, vagyis a hit abban, hogy a megváltásért van a teremtés, és hogy ez úgy van előkészítve, hogy ebbe az eredeti egyetemes teremtési --megváltási -- megváltódási trendbe, persze, a karmám feloldásának a függvényében, vagyis a rendeltetésem becsületes végzésének a mértékében és függvényében, és az ide vágó belső ambícióim nagysága kontra külső ambíciók erősségének függvényében, én is, egyre nagyobb mértékben be tudok kapcsolódni. Hogy tehát, ebbe a kiegyenlítődési folyamatba, bármilyen külső fizikai körülmények között is, valamelyest integrálódni tudok. De legalább is igyekszem és ebben az igyekezetemben, próbálkozásomban, törekvésemben senki és semmi nem gátolhat meg engem. Hogy adott az esélyem és a lehetőségem erre. Hogy mekkora ez az adott esély és lehetőség, és hogy ezen belül én képes vagyok-e - Most azonnal, vagy "csak később", ha meggyógyultam, vagy ha sikerül ezt és azt annyira elfelejteni, hogy ne fájjon, vagy ha el intéztem ezzel és ezzel ezt és azt, ha kipihentem magam, ha meg találtam a páromat, ha megfogantam, ha megszülettem, ha gyermekeimet felneveltem, stb." - még esetleg ténylegesen boldog is lenni, az már egyéni érzékelés és sajnos, júdasi spekuláció kérdése is. Mert jönnek a mágia szakértők és azt mondják, hogy minél nagyobb mértékben elhiszed azt, hogy már meg is kaptad azt, amire vágyakozol, annál biztosabb, hogy meg is kapod. És csakugyan, ezt is és azt is el lehet érni, nem csak szorgalmas munkával, vagy gazdasági csalással és szélhámoskodással, ügyeskedéssel, hanem a mágikus erejű képzeletünkkel való "munkálkodás" segítségével is. De az, hogy ezt el tudjuk hinni, hogy a mágia jelensége létezik és úgymond működik, csak látszatra hit kérdése, hiszen az sem hit kérdése, hogy egészséges férfi tud csákányolni és lapátolni, ha erre szükség adódik, vagy az érettségizett minimum a négy alapműveletet tudja és bizonyos dolgokat ki tud számolni ezek segítségével. Szóval nagyon kényesen kell bánni a hit kérdésével is, mert egy kis hibás tájékozódás esetén, hamar kiderülhet az, hogy nincs hitünk, vagy az, hogy mindössze naivitásunk következtében hittünk el dolgokat, illetve várjuk el magunktól, vagy a társunktól a hitet és ennek következtében vakhitünk van és misztikus, vagy vallásos fantazmagóriákban, vagyis szellemi Babeltornyokban hiszünk.

Én mindenesetre nem hiszem azt, hogy a gyermekeim sorsára nagyobb befolyással lehetek mágikus úton mint az édesanyjuk és ezért, amíg azt nem látom, hogy valamelyest felébredt és némi hibabelátással bír afelől, hogy miket tett velünk, folyton be vagyok rezelve amiatt, hogy a kicsiknek valamilyen baja lesz (Hiszen szombaton éjszaka Etelka megint visítózott álmában mint nyáron a táborban, és az édesanyjával már találkoztam is három nap múlva, "véletlenül" a fogászaton, ahova én mindössze a nem rég feltett fogászati-koronám hídja alatt maradt és ott megkeményedett ragasztót kipszálkáltatni mentem, de ő egy újabb begyulladt fogát kezelteni, miután kettőt már kihúzatott az ősz óta.). De hiszem azt ugyanakkor, hogy az árnyék-énemnek soha nincs igaza, és abban, hogy bárhogy is adódik, az életet maximális felelősséggel kell végig élnem, még akkor is, ha az Emőke misztikus nyakassága és esetleges további felelőtlenkedései miatt, egyelőre még jó sokáig be lehetek rezelve attól, hogy esetleg igen nagy adag negatív energiát pumpál át a gyermekei aurájába, vagy valami olyat tesz, ami azokat végzetes következményekkel járó tényleges veszélybe hozza. Pl. külföldre akar menni velük asztrológiát előadni mostanában, amikor világos, hogy egyelőre örvendhet, ha az ősszel elkövetet vétkeinek a következményeit ki bírja. -- Szóval, nagyon óvatosnak kell lennünk a hit kérdésével, amelyet nem szabad összetéveszteni sem a vallásossággal, sem a mágia minden karmikus feltétel ellenére működő, korlátlan lehetőségeibe vetett, fantáziadús misztikus vakhittel.

(Csíkszereda, 2010 március 31- április1.)

A hangoltság- és vonzás, valamint a fejlődés törvénye alapján, néhány nappal, a fenti tanulmány megírása után egy olyan személytől kaptam horoszkóprendelést, akinek mind a szellemi-lelki állapota, mind az élethelyzete jellegzetes mintája volt az alig leírt Ikrek- és árnyék-én jelenségnek. Természetesen, a diszkréció szellemében, mind a neveket, mind az idő-vonatkozásokat átírtam.

/> Kedves Szilárd! .///

/ Egypetjű ikerpár tagjaként születtem, az ikerpárom két héttel a születésünk előtt meghalt.

/

/Férjem sajnos nincsen. Az első kapcsolatom öt éve kezdődött Árpáddal. Ez a kapcsolat valójában még mindig nem zárult le, s ez a fő-fő problémám, amiért megkerestelek. S bármennyire szégyellem, mialatt ez a kapcsolat tart, nekem volt több más kapcsolatom párhuzamosan. Aki ezek közül igazán lényeges, Zsombi, aki 1977. május 20-án, született. Jelenleg együtt élek Árpáddal, de nem akarok. Az én lakásomba fogadtam őt, mert érzelmileg képtelen voltam elengedni és ez azóta is így van. Megismerkedésünk utáni két éven át nagyon szerelmesek voltunk egymásba, de távkapcsolatban éltünk és én egyetemre jártam, ő nem, és én eltávolodtam tőle érzelmileg, miközben egyúttal ma is hozzá kötődöm legjobban az élők közül. De ez a kötődés amilyen mély, nekem olyan terhes. Jenőbe szerettem belé először Árpád után-mellett, pár hónapig tartott a kapcsolat, visszament Erdélybe, valószínűleg az volt a megszakadás igazi oka,

hogy nem tudtam érte elhagyni Árpádot. Azután volt egy Loránd nevű fiú, akibe sosem voltam szerelmes, de sokáig próbált várni rám. Azután találkoztam Zsombival, akibe máig szerelmes vagyok, Másfél évig voltunk együtt, úgy, hogy neki is volt párhuzamosan egy távkapcsolata sajnos. Aztán Angliába ment tanulni és onnan szakított velem, gondolta, így könnyebb lesz. Azért szakított velem, mert Árpádot ide engedtem költözni, a lakásomba. Fel sem fogtam, hogy ettől ő hogy elborzad majd és hogy szakít velem. Kint az egyik csoporttársa a barátnője lett, azóta is vele van, nem boldog, hízik és epebántalmai vannak. Nagyon szeretem és nagyon szeretnék vele lenni. Mártonnal másfél hónapig jártam Zsombi után, csak hittem, hogy szerelmes vagyok belé, tőle megtanultam azt, hogy egy fiú akkor is reagálhat higgadtan és szeretettel, ha elhagyom őt. S hogy nem kell félnem. Ő volt talán eddig a legspirituálisabban élő ember, aki nap mint nap az egyetemes törvényeket betartva él, úgy, hogy nem igen érdeklí a spiritualitás, csak éppen ő maga tele van vele, a tudta nélkül. Szégyellem a fenti listát.

Amikor összejöttem Zsombival, nem sokkal utána csúnya térdszalag-szakadása volt. Ezt megelőzően felborultunk egy kisbusszal, barátokkal együtt, de senki nem sérült meg, holott akár meg is halhattunk volna. Árpád előtt mindent megpróbálva titkoltam az egyéb dolgokat, de persze a legfontosabbra, Zsombira rájött. Annál inkább ragaszkodik hozzám sajnos.

Betegségeimet illetően, miután elhagyott Jenő, tüdőgyulladást kaptam. Én jelenleg, illetve már vagy 5 éve azon gondolkodom éjjel-nappal, hogy szakítsak-e Árpáddal és ha igen, hogyan mondjam meg neki és képtelen vagyok rá. Sokszor elhatározom, s amikor meg kéne mondanom, bele se tudok kezdeni, inkább másról beszélek. Vasárnap is elterveztem egy ilyen beszélgetést, de végül csak kerülni bírtam őt. Míg végül késő este szeretkezni kezdtünk és véletlenül belém jutott némi sperma. Ezért tagnap és ma dolgozni sem mentem, esemény utáni tablettáért mentem az orvoshoz, amit bevettem és borzasztóan szomorú lettem, mert úgy éreztem, ha egyesült már bennem egy hímvarsejt a petesejttel, akkor én most gyerekgyilkos, életgyilkos vagyok. De Árpád kijelentette, hogy nem akar még gyereket, ez is fájt, de nem csodálom, és én sem tőle. Zsombival szombaton beszéltem, aki azt mondta, hogy ha lezárta a kapcsolatát a jelenlegi barátnőjével nem tartja elképzelhetőnek, hogy újra együtt legyünk, bár jelenleg minden érzése tompa vagy kihűlt, mert eltávolodott tőlem, amikor Árpád ide költözött hozzám. Ám azt hallani, hogy azt mondja, hogy jelenleg nem úgy érzi, hogy szerelmes belém, szörnyű volt. Tudom, gyönyörű egy történetem van...ezért kérek segítséget.

Barátsággal,

Aranka

/

/Kedves Aranka!

Csatoltan küldöm a legutóbb írt tanulmányomat is az Ikrek-karmáról, mivel a tied tipikusan erről, az árnyék-én problémáról szól. Amennyiben ugyanis, megnézed a képletet láthatod, hogy a Merkúrod együtt áll a Vénusszal (8. házban), a Szaturnuszod a Plútóval (9. ház, tehát amúgy is szükséged lesz a személyes metafizikai ismeretszerzésre is), a Jupitered az Uránusszal (11 ház) és a Sáfarkad a Neptunusszal. Hát mi ez, ha nem tipikusan, rejtett Ikrek-karmával terhelt képlet?! - Nincs tehát amit csodálkozni a jelen helyzeteden! Küldöm az ide vonatkozó tanulmányt. Esetleg, ha a tanulmány olvasása után, írnál még valamit mindezekkel kapcsolatban - bármi, amiről úgy érzed, hogy értékes és fényhozó gyakorlati tény lehet, szívesen veszem./

/ Ugyanakkor, nagyon fontos, hogy mindezekről mihamarabb megszabadulj a feltárások és a tanácsadás segítségével, mivel a sorsképleded alapján, de korodtól fogva is, minél hamarabb édesanyává kell válnod (Persze, nem ebben az árnyék-énnel terhelt állapotban!), mivel a Holdad az V. Házban, az önkifejezés és önmegvalósítás életkörü, valamint az érett öntudat kifejlődését megtestesítő horoszkóp házában áll!

- Itt majd rengeteg mondani valóm lesz, arról, hogy miként viselkednek infantiliszen veled szemben a szerelmeid, illetve te velük szemben. - Esetleg erről is írhatnál...

Barátsággal: Szilárd/

//

//

//

/Kedves Szilárd!

köszönöm a gyors választ, rendkívül örültem neki, a csatolmányoknak is.

Amikor azt írtad, hogy nincs amin csodálkozni a helyzetemen, nekiálltam sírni. Régóta szenvedek és érzem a felelősségemet és mégsem oldom meg a helyzetemet.

Egyébként már ismertem a tanulmányodat az iker-karmáról, végiglapoztam a tanulmányaidat és amihez a cím alapján közöm lehet (persze bizonyára végső soron valamennyihez...) azokat el is olvastam. De most elolvastam ezt még egyszer, és leírom, ami eszembe jut. Hogy anya hogy érezhette magát, amikor fogantam, nem tudom, meg kell

kérdezni, hátha kiderül valami, mert igyekszik őszinte lenni, azt hiszem, mióta látja a borzasztó életvezetésem; én tudom a családból egyedül az abortuszát is...és most úgy érzem, beálltam a sorba.

Szóval anya az egy kérdés, azt el tudom képzelni, hogy világ életében ambivalens érzelmei voltak apa iránt, mindig nagyon szerelmes volt belé, közben meg talán az első hónapoktól egyúttal gyűlölte is, mert teljesen más volt, mint ő, apa egy lelki terrorista.

Ami viszont engem illet, az árnyék-én leírást nagyon találónak érzem. Mostanában (pár éve) a tükörbe is alig bírok belenézni, hacsak nem hogy elsminkeljem a hirtelen feldúsult pattanásaimat munkába menet, de a saját szemembe nem bírok sokáig belenézni. Azt érzem ugyanis, hogy egy gonosz, keserű valaki néz vissza, akiről igenis azt éreztem, mielőtt erről olvastam is volna, hogy halott. Egy szenvedő szörny, akit sajnálok. De félek is tőle. Azért nem tudom sokáig nézni, mert borzongok tőle, félek tőle. Azelőtt ha a tükörbe néztem, szimpatikusnak találtam az arcomat, tudtam, hogy az enyém és mindig magamra mosolyogtam. Most már mosolyról szó sincsen. Olyan, mintha nem én lennék. És általában is ezt érzem, mintha nem is lennék itt, mintha nem is az én testem volna ez a test, mintha valaki más élné az életemet. A büntudat, az az enyém, egyedül azt érzem magaménak.

És konkrét eseményhez tudom kötni ezt a bekattanását valami negatív programnak. Amikor először megpróbáltam szakítani Árpáddal, 2005-ben, és láttam az ő mérhetetlen fájdalmát, és magam is sokkoló-sokkoló, brutális fájdalmat éreztem. Illetve akkor még csak sokkoltnak felutaztam Budapestre, ő szavakkal azt mondta, amit elvártam tőle, hogy akkor ő elmegy, ha így döntöttem, s akkor hagyjam is őt békén. De másnap, mire én már Budapesten beszédelegtem még mindig sokkhatás alatt az egyetemre, ő már tíz sms-t írt, hogy menjek vissza hozzá, és én, akaratom ellenére, visszafogadtam őt...és tessék, azóta is együtt vagyunk és keserítjük egymás életét. Onnantól fogva, kisebb fénybevilanásokkal, lehetőségekkel, amiket mind elszalasztottam, folyamatosan csak romlik az életem. Régen mindig volt az arcomon egy levakarhatatlan mosoly, és bolond optimista voltam, mások fürödtek a könnyedségemben. Mostanra egy állandóan szorongó, féltős, gyakran agresszív, rosszkedvű ember vagyok.

A szerelmeimmel kapcsolatban amit írtál az infantilizmusról..., nem nagyon tudom, pontosan mire gondolsz. Vagy nem akarom tudni, nem tudom. Hogy gyerekesek vagyunk egymással, hát biztosan, de akkor én nem tudom, hogyan kell felnőtesen, vagy ha megpróbálom, az érzéseim eltérítenek, vagy haragszom vagy nem tudok dolgokat elfogadni. De nem tudok mit írni. Árpáddal régen imádtuk egymást, és valóban, most már össze se lehet azzal hasonlítani a kapcsolatunkat. Nem is tudunk igazán beszélgetni, mert az igazat nem mondjuk el egymásnak.. Zsombival tudom, mindig is abszurd volt a kapcsolatunk, mégis úgy vágyom rá, hogy ő legyen életem legfontosabb része és én az övének, miközben Árpáddal élek és gőzöm nincs arról, hogy ezt az állapotot miképpen szüntethetném meg.

Hálával
Aranka

...../

/Kedves Szilárd!

Amint elküldtem az e-mailemet, eszembe jutott még valami az ikrek-karmával kapcsolatban.

Egyszer az történt, hogy megkezdődött az egyetemen a nyári szünet, Ádám otthon volt Zalaegerszegen, akkor már egy éve nagyon szerettük egymást. Felhívtam ide hozzám a lakásomba, hogy zavartalanul eltölthessünk pár napot itt Budapesten, nagy szerelmünkben. Akkor először le is feküdtünk egymással, persze esetlen történet volt az egész, de közöttünk már olyan bizalom volt, hogy szégyenkezni egymás előtt nem kellett. Még aznap utaztunk hazafelé a szülői házakba és a vonatjegy-vásárláskor nagyon becsaptak bennünket. Ádám szegény volt, nekem apukám mindig jól keresett és a vonaton a kalauz büntetését teljes egészében én fizettem ki. Ádámnál annyi pénz összesen nem is volt. Én ezt még úgy próbáltam lerendezni magamban, bár őszintén szólva zavart, mert én voltam a lány, és hirtelen úgy éreztem magam, mint egy anya, aki a kisleányt fizet. Persze ez ütközött az elveimmel, ez az érzés, mert sosem szerettem jó módúnak lenni, mert kirekesztve éreztem magam a gyerektársadalomból, és soha de soha nem néztem én le akármilyen szegény embert. Megtanították rá, hogy vannak szegény és gazdagabb emberek és ez attól teljesen független, hogy valaki jó vagy rossz ember. De mondom mégis rossz érzés volt, hogy én fizettem ki mindent, és ezt Ádám meg valahol tudatlanul meg is érezhette és olyan idegen módon agresszív lett a kalauzzal. Én utána rettenetesen szégyelltem magam. De ezt alig mertem bevallani magamnak. Amikor éppen nagyon boldognak kellett volna lennem, mert először töltöttünk sok időt csak ketten, az első szeretkezésünk után voltunk. Ehelyett rémesen éreztem magam. És otthon este olyan történt, ami még sosem, Számomra teljesen irracionálisan sírni kezdtem és végtelen kétségbeesésbe zuhantam és szorongtam, féltem, valamitől, nem tudom, mitől és életembe először keresni kezdtem az ikertestvéreimet, hogy lehet és azt is gondoltam, hogy talán nem is volt igaz, amit a szüleim mondanak, vagy ha igen, lehet, hogy mégis él, és úgy zokogtam és viselkedtem, mint egy örült. Másnapra elfojtottam magamban az egészséget és éltem tovább az életemet és folytattam az Ádámval való kapcsolatomat, nem beszélve a vonatos aggályaimról, de már talán akkortól fogva semmi nem volt az igazi.

Az általad feltett kérdéseken közben is gondolkoztam, igazad lehet, valahol infantilisen viselkedünk egymással, ha jobban belegondolok, Árpáddal is Zsombival is egyfajta gyerekhangon szoktunk kommunikálni, kicsit úgy eljártsszuk a gyereket vagy nem is tudom. /

/Hát még ezt szerettem volna. Aranka"/

Arankának elkészítettem a horoszkópját, és természetesen a legelső asztrológusi tanácsom az volt, hogy a két szerelme közül, valamelyiket, és lehetőleg a nála jóval fiatalabb, az apai öntudattól és felelősségvállalástól iszonyodó, és magát Arankával eltartató Árpádot azonnal seprűzze ki a lelkéből és a lakásából. Nem tudom, mennyire fogadta meg a tanácsomat, illetve, ha meg is fogadta mennyire sikerült életének ettől a szemtelenül vastag kettősségétől megszabadulni, hiszen a kettősség mindig a határozatlansággal jár együtt és a mind a szerelmi érzések, mind a gyávaság, még ha kettős tudathoz kapcsolódnak is, nem könnyen szüntethetők meg. Az viszont biztos, hogy az élete tragédiáját okozó fő problémát, illetve annak a karmikus gyökereit és annak a szövődményeit, a többi karmikus problémájával együtt, tudatosítottam és ez a tudatosság mindenképpen elvezeti majd a sorsa rákfenéjének és az élete fő gondjának a feloldásához, női sorsa megoldásához és beteljesítéséhez, el egészen az Ikrek-karmára és az árnyék-én sugallataira jellemző infantilizmus (személyes felelősség-hárítás) megszüntetéséig. Persze, sem az Arankával folytatott elő-levezés, de még a tanulmány sem tudja elég érzékletesen vissza adni azt, hogy mi is történik tulajdonképpen az árnyék-énnel terhelt személyek lelkében, tudatában. Ezt hivatott pótolni a lelki társamnak, Joó Viola asztrológusnak az ide vonatkozó, komoly asztrológusi és metafizikusi értelmezésekkel ellátott, személyes feltárása. Joó Violetta: Ikrek karma. - És a világ sötétségbe borul...

"Születési képletemben több bolygó van együttállásban és a határhelyzetben (jegy és házhatáron levő planéta, pl. jegyhatáron: a Merkúr uralta Szűz végén áll a Hold) levő bolygóim is utalnak a kettősségeimre. Ráadásul a hármas házamban (Ikrek életterülete) is áll bolygó, és ha mindez nem lenne elég, az ikrekkel párhuzamos jelentésű Patkány évében születtem a kínai asztrológia szerint. Arról, hogy negatív karmaként jelentkezik az Ikrek jegy tulajdonságainak nagy része, nem tudtam. A 12. éves korom körül kezdődő komor életszemlélet, a "mindent sötétnek látás", a céltalanság, elvágyódás, keserűség, csendes-rejtett lázadás. Negatív karmikus vonásaimat a halak Lilithem és a Nyilas Sárkányfarkam jelzik is, de az ikreki kételkedést eszemben sem jutott keresni, leellenőrizni magamban. Lázadásom célja nem volt más, mint bosszú. Bosszú az egész világon, gyűlöltem az egész létezés, a felszínességet, ürességet, hízelgést, hóbörgést, taktikázást, versengést és versenyzést. Ez a lelki fájdalom hajtott a mitológiák világa felé, minden démonról tudomást akartam szerezni, aki a világ, az élők ellen van, aki gyűlöli ezt az egészet, s megtagadja, hogy részese legyen. A mitológiákban kerestem a valódi magyarázatot a démoni erő létezésére, az ellenállásra, kerestem az "igazi" magamat. Meg akartam érteni mi történik velem, hogy igazam van-e. Persze, ugyanakkor keményen hittem, hogy jól látom a dolgokat, de ettől én sokkal biztosabb akartam lenni magamban. Kutattam, hogy létezik-e legalább a mitológiák szintjén egyetlen egy olyan alak, aki "azonos lényegű" velem, ezzel a résszel, aki - ami ugyanazért gyűlöli az egész világot, s vágyik az egésznek az elpusztulására. Nem a világ fölötti hatalomért, isten őrizze, hogy nyíltan hatalmam legyen! - gondoltam akkor. Csak egy kis szürke "patkány" akartam lenni mindig, egy okos kis patkány, aki megérteti mindenkivel, hogy ez az egész élet túrhetetlen, borzalmas, hazug, s egy kiút van: a halál. Tagadjuk meg az egész létezés. Kárhozzunk el, mert a kárhozát is mennyország a földi pokolhoz, a földi zavarokhoz és korlátokhoz képest. Sőt, csak a pokolban lehetünk önmagunk, sehol máshol. Sem égen, sem földön, csak lenni a mélyben, együtt a gyűlölettel, szabadon, örökké együtt a gyűlölettel, magányban, mert senki és semmi másra nincs szükségünk.

21 éves koromig intenzíven kitarított ez az életszemlélet, gimnáziumba jártam (elég jóhírű, és bizonyos szempontból színvonalas gimnáziumba) s gyenge eredménnyel, de mégis le-érettségiztem, a jövőt illetően viszont egyetlen egy tervem volt, minden szépítés nélkül egy hajléktalan alkoholistának lenni, s írni a világyűlölő, szenvedéssel teli verseimet. Nem érdekelt semmi más, csak, hogy írhattak arról, amit érzek, gondolok és szinte folyamatosan ezt éreztem, s gondoltam. Persze, ha az nem is érdekelt, hogy egyáltalán otthonom legyen a jövőben, gondoltam, úgyis a kocsmákban leszek mindig, s hogy miből iszom? Alkalmi munkákból, talán megveszik olykor a verseim. Ez a két ötlet onnan jött, hogy a szomszédunk is alkoholista volt, és kisebb munkákat bíztak rá a környékbeli, így aztán fenn tudta tartani az életmódját, s aztán láttam a tv-ben egy olyan riportot, ami szintén egy alkoholista öreg, költővel készült, aki pár perc alatt hosszabb, jól megírt verset kanyarított, amilyen témában csak kérték. Ez volt a másik alapja az én jövőképemnek. Annyi minden körülvett, barátnők, család, rokonság, az iskola, a szolgálatos szerelmek, a falu, a falusi étellel járó természet-közelség, aztán tv-filmek, mozi-filmek, könyvek és én mégis, ebből a két szegényes és dekadens látomásból építettem fel egy egész jövőképet. Semmi mást nem képzeltem el. Még annyit tudtam, hogy szeretőim azért rendszeresen kell legyenek, vagyis egy szerelmem mindig kell, legyen. De a szerelmet, szenvedélyes érzéseket, éppen amennyire túlzóan éltem meg azokat, valójában, legbelül annyira félvállról is vettem, s annyira nem értettem, mi a szerelem, önzően fogtam fel, de tény, hogy 12-18 éves korom között még gyerek is voltam a szerelem érzéséhez. Amikor ezt a pária-jövőképet (pária=társadalmon kívüli) kiöltöttem magamnak, akkor még volt egy épp aktuális nagy szerelmem, akivel ígértünk egymásnak, hogy a sírba is a másik után megyünk. Jól megértettük egymást, ő is utálta az egész világot és olyan sötétben látta, mint én. Állítólag 12 éves kora körül felvágta az ereit, de homályos a történet, mert két verziót adott elő róla, az egyik szerint véletlen sérülés érte a karját, a másik verzió szerint öngyilkossági gondolatoknak engedett. Ikrek Lilith-je volt. Érdekes, hogy Ikrek napú nő ismerősöm fiatal felnőttként hasonló esetet produkált, szintén felsértette a karját öngyilkossági szándékkal, majd meggondolta magát szerencséjére és akkor már balesetnek beállítva bevittette magát a kórházba. Visszakanyarodva hozzám, érdekelt az öngyilkosság és az öngyilkosok, vagyis az azzal kísérletezők személyisége, érzés- és gondolatvilága. Az okaik. Igazából nem félttem attól, hogy tévesen látom a dolgokat, vagy hogy túlzok, hogy túlzóak az érzéseim, meglátásaim. Én azt gondoltam, én vagyok normális, én látom jól az egészet. Csak rossz volt ezzel egyedül. Gyáva voltam, félnék. Találni akartam valakit, aki ugyanígy látja, ugyanígy érez, s gondolkodik. Csak a megnyugvásért, szebb életet nem terveztem, ezzel az elképzelt, bizalmat és némi azonosulási lehetőséget nyújtó személlyel sem. Bizonyíték lett volna, amiről tudtam, hogy létezik, hiszen annyira hiányzott.

Életem korábbi három nagy szerelme valóban mind így állt a világhoz. Az első 16-17 éves koromban, nagyon szeretett, de nem tudott lemondani miattam a haverjaival való züllésről, igénytelenkedésről, arról, amiről én nem is tudtam, előlem rejtett volt az az életmódja, a barátai ügyesen besegítettek neki a rejtőzködésbe, eltitkolásba, a színjátékkal való megtévesztésembe. Végül elhagytam, amikor bevallotta a rengeteg hazugságát, az eltitkolt múltat, a velem párhuzamosan élt züllést, részegeskedést. Nem tudtam ezt elfogadni. A baj az, hogy bosszút álltam rajta. Az egyik népszerűtlen jóbarátjával kezdtem járni, hogy megalázzam, mert ő viszont ráadásul egy népszerűbb srác volt. Hogy elhagytam a kigúnyolt fiúért, akivel rendesen csak két-három srác barátkozott a városukból, s az egyik ilyen barát, a volt szerelmem volt. Azt hazudtam magamnak, hogy szeretem ezt a fiút. Ő is ivott, s mellette már én is, mert valahogy nem akartam érezni, észrevenni, hogy nem szeret ő sem igazán, hogy ugyanúgy egyedül vagyok, ugyanolyan üres az egész kapcsolat, mint amilyenek az előzőt láttam a hazugságok kiderülésekor.

Nem akartam elfogadni, hogy ez sem szerelem, ez is valami más, egy újabb hazugság, ámitás. Nem akartam csak vágyani a szerelemre, érezni akartam. És mindig jól kiszineztem a valóságot, hogy felkavarjam az érzéseim, és tartós örvényeimet szerelemként élhessem át. Ez a negatív Halakra jellemző, az érzelmeiket fokozó hazugság-gyártás, önkábítás, érzelmi-drog keverés. Ne felejtjük el, hogy a Halak kettős jegy, így a Halak karmám révén is jelen volt az életemben a kettősség. Volt a valóság, ami zajlott és én teljesen másként éreztem, mást festettem az események mögé, szenvedélyes verseimet írtam nap, mint nap – ezek lettek az én szükséges hamis szenvedély adagjaim. Inkább kábítottam magam, hogy szabaduljak a tehetől. (Halak) Könnyen rászoktam az alkoholra, de kábult állapotban is ugyanaz a hangulat uralkodott rajtam, sötétnek láttam mindent, de rászoktam mégis az alkoholra, mert valahogy más volt. Egy fokkal szabadabb, egy fokkal közelebb az elkárhozáshoz.

Elcsábítottam azt a fiút, élveztem, hogy bosszút állhatok, de vártam a szerelmet is. De ahogy én levadásztam őt, úgy lettem préda, amikor azt vártam, hogy szeressen.

Csak néztem, ahogy diktálta milyen ruhában és hol kell megjelenjek vele, hogy megmutathassa, hogy neki van barátnője és milyen... Ő is vissza akart vágni, azoknak, akit ők gúnyolták. Ez már nem tetszett, kiszálltam. Ő viszont nem akart elengedni. Foggal-körömmel ragaszkodott hozzám, mint egy prédához, még öngyilkossággal is fenyegetőzött, hogy az én lelkemen szárad majd az.

Vége lett, s ezután jött a második nagy szerelem, akiről fentebb már írtam, akinek Ikrek Lilith-je volt és ugyanúgy gyűlölte az egész világot. Ő már nem titkolta előttem a züllést, együtt ittunk minden hétvégén, és én úgy éreztem soha nem akarok másként élni. Sokat vitatkoztam vele, mint minden szeretőmmel, mindenben ellentmondtam, mindenben túl akartam tenni rajta, pedig titkon (előtte titkoltan) bálványoztam őt, mert végre olyan volt, mint én. Vártam, hogy megértsen, figyelmes legyen, és az is lett egyre inkább. És én egyre jobban ragaszkodtam hozzá, de csak mint szeretőhöz, csak sterilen, minden komolyabb jövőkép nélkül. Úgy lett vége, hogy ő egyre többet ivott, egyre labilisabban viselkedett, hol utált, hol imádott, s közben, bár, még csak 18 körül volt, elkezdett családra vágyani, normális életre. És mint nőtől, várta, hogy erre alkalmas nőként kezdjek viselkedni, persze közben talán pont azért, hogy amilyennek látott, amilyen voltam, azzal nem tudott mit kezdeni, ezért ivott egyre többet. Talán ezért, talán más okok miatt. Végül szakított velem. 3 évig sírtam utána a nagy szórakozásaim, részegedéseim, meneküléseim, s szeretőt gyűjtögetéseim közepette. Míg közben ő is: úgymond éjjel keresett, nappal került, közeledett, s távolodott. De ha jobban belegondolok így működött a szerelmünk azalatt az idő alatt is, amíg úgymond egy pár voltunk. Akkor is csak egy se veled, se nélküled játék volt az egész. A szívünk mélyén nem tudtunk nyitottak lenni egymásra, ott csak ridegség várt a közelünkbe merészkedőre. De amikor elhagyott, akkor hamar (egy hónapon belül) vonzódni kezdett egy a karmikus meghatározódása szerint, hozzám igen hasonló, de volt szerelmemhez talán karmikusan méginkább hasonló lányhoz. Három évig vártak arra, hogy valóban egy pár lehessenek, magam is alig értem, miért és hogyan. A lány jó barátnőm volt, s ezért ő, az én elengedési nehézségemből fakadó szenvedésemről tudva, az elején nem mert igent mondani a kapcsolatra, de végül, 3 év után, velem azt megbeszélve, belement. Ha tudta volna, milyen szenvedéstől ment meg, micsoda ördögi körből ránt ki engem! Ugyanis miután az én józan beleegyezésem és részeg ellenkezéseim ellenére is felvállalták egymást, én pár hónap múlva olyasmit "láttam", értettem és éreztem meg, amit a környezetünk aligha. Azt, hogy ez így van legnagyobb rendben, hogy ők ki fognak tartani egymás mellett sokáig, még, ha nem is örökké. Ezt látva, végre megnyugodtam. Ezután a leghalványabb jele sem merült fel bennem a volt szerelmem iránti vágyak. Vége lett a borzalmas leválni nem-tudásnak, az el-nem-engedésnek. Érdemes megemlítenem, kiemelnem, hogy igen lényeges momentum az egészben, hogy 3 évig nem volt komolynak és tartósnak nevezhető kapcsolat, pedig minden szimpatikus fiúval, férfival szeretői viszonyba kezdtem, és ugyanígy nem volt a volt szeretőmnek sem, hol utánam sírt, hol azt állította, hogy nem érdekel, én szintén hol utána sírtam, hol éppen másé voltam... És amíg ezt műveltük egymással, addig semmiféle komoly, és ezért spirituális fejlődést (karmafeloldást) segítő kapcsolatot nem tudtunk teremteni és nem azért, mert egymással még bármi dolgunk lett volna azon kívül, hogy lezárjuk végre egyértelműen a viszonyunk. Nekem egy évvel később kezdődött életem legnagyobb megfordulását, felébredését kiprovokáló kapcsolat, amely csalódásai által az kételkedő, pesszimista Árnýék-Én sötétségéből végre előtűnt a „Fény-én”, az Isteni én, amely vezetésével végre egyértelműen a megváltás irányába indultam.

Tehát a második nagy szerelemem 3 évi utólagos vágyakozása, el-nem-engedése után a fiú új, méltó társra találásával új fejezet kezdődött az életemben. Látszólag... De legalábbis egy átvezető fejezethez értem. Mert innentől nem vadásztam szeretőkre, és nem hajszoltam a részegséget, hogy végre meneküljek a volt kapcsolatba való visszahúzó erő elől. Eloldott tőle az, hogy boldognak láttam őket egy nagyjából (polgári szinten) egészséges, normális kapcsolatban. Persze talán csak a felszín, ami alól évek múlva, ha kitűnik a valódi mélyebben fekvő igazság, mindenesetre közelebb kerültek a normális élethez, mint én akkoriban. Ezután úgy egy évet felhagytam a szórakozóhelyekre járással, s az alkohollal, a szerető-vadászgatással. Helyette jött a számítógépes játék függőség.

(Nyilas-vadászat, zsákmányolási szenvedély, siker - élmény, Halak - hamis világ, mozgás- és életszimulátorok.)

Semmi súlyát nem éreztem semmiféle felelősségnek. Az alkoholizáló életmódot abbahagyva sikerült egy iskolát elvégezni és egy semmirevaló szakmát szerezni, de szerencsére a papír a képesítésről belépőt jelentett egy másik képzésre később, de ez az életemnek már tényleg egy új szakasza. Ezelőtt a képzés előtt még körülbelül két évig voltam segély nélküli munkanélküli, azaz éltem a szüleim pénzén csakúgy, a kilátástalanság érzésével, gyenge, és költséges próbálkozásokkal a pénzszerzésre. A munkanélküli éveim elején ismét elkezdtem kijárni szórakozóhelyekre, és hamar megismerkedtem a későbbi párommal, akivel egy évet együttéltem, gyakori összeveszésekkel, haza- és visszaköltözésekkel. Úgy, hogy egyikünknek sem volt munkája, így kettőnk szülei tartottak el, amíg mi egyre mélyebbre süllyesztettük a párkapcsolat és az együttélés fogalmát. Függtünk a testiségtől, egyre és egyre jobban, egyre zavarosabban. Ami természetes és egészséges volt bennünk, egyre torzult a szenvedélyes viszonyunk hatására. Ő házasságot, családot ígért már a legelején és én életemben először elfogadtam a gondolatot, hogy van jövőm. Hogy van ilyen alternatíva is. Lehetőség is van, hogy normális jövőm legyen. Házasságban gyermekekkel, anyaként, feleségként. De aztán kiderült, hogy ő sem tudta mit is akar valójában, családapája vagy rockzenész legény lenni. Zenekart alapított, inni kezdett, nőkkel randizgatott, nekem hazudozott, féltékenykedett, én pedig gyűlöltem és vártam, hogy tartsa be az ígérteit: vegyen el feleségül! Hogy aztán én, minden aljasságát, amivel elárulta a közös jövőnköt, ahányszor megalázott mások előtt azzal, hogy egy ritka és modern számítógép fontosabb volt neki, mint én és a velem való tervei, megbosszulhassam. Valahol megéreztem, hogy csak önérzeti kérdés számára, hogy házasodjon, s családot alapítson, meg akarta mutatni, hogy képes rá. Meg akarta mutatni a szüleinek, a barátainak, a volt kedvese gazdag szüleinek, akik ellenezték a lányukkal való házasságot, amíg nincs szakmája és munkahelye. Gondoltam, majd én megmutatom neki, hogy milyen egy rossz feleség, vágyakozzon csak erre a házasságra, na majd akkor legyen olyan büszke, amikor gyermekekkel a karomon, s oldalamon más férfiakkal flörtölök és találkozgatok. Tudtam, hogy idegbajt kapna, ha ezt megtenném vele, hogy ez egy megsemmisítő csapás lenne.

Spekuláltam. Mindig spekuláltam. És filozofáltam. Kétkeltem a létezés értelmében. Elsötétítettem mindent. S bár lassan, de "feljött a Nap", látni kezdtem a fényt. A mindig mindent kilátástalannak, s értelmetlennek tituláló árnyék-én nem tűnt el, nyomomban járt örökké, mikor némán, s mikor a bűn és a nyomor kapualjaiba belesve, vagy kényességemet, ambíció nélküliségemet kihasználva a hétköznapiakban csakúgy felkúszott a fejembe és sorolni kezdte az élet keserűségét, értelmetlenségét, főleg az én életemét. Szerencsétlenül éreztem magam, és nem akartam ez a szerencsétlen ember lenni, kitartást nem éreztem magamban. Mert minek?... Minek edzeni a testet, s ápolni az egészségemet, ügyelni bármire is, ha úgysem sikerül majd az élet... Ami biztos, az a sikertelenség, a veszteség. Hisz minden bomlik megállíthatatlanul. A barátok elpártolnak, a szeretők kiábrándulnak, a családban már nincs helyem, felnőttem vagyok, a munkámra nincs szükség, semmit nem tudok tenni, amiért bármi okom lenne élni. Semmit. Nincs amiért. Ami én vagyok arra a világnak nincs szüksége.

S miután a tinikori lázadás is elmúlt, és számítógépjáték-függő csendes, fásult, perverz, gyáva felnőttem lettem, majd ezután, amikor megtaláltam, amit kerestem. A metafizikát. Akkor kiderült, hogy tényleg olyan utálatosak és vakok az emberek, hogy felszínesek és hazugok, törtetőek és szemethunyók, megalkuvók és rájöttem, hogy igen is van, amivel tenni ez ellen. Hogy megvan az igazság. Meg van a lehetőség a megváltásra. Ki lehet szabadulni a saját mocskom és szellemi-lelki és testi nyomorom börtönéből. Titkon mindig reméltem, hogy majd jön valaki, aki végre olyat mond, amitől majd megtalálom a helyem valahogy, itt a fizikai világban. Hogy talán mégis van itt valami, ami értelmet és békét hozhat, még az életemben. A tudás a felszabaduláshoz. Leírás, hogy hogyan lehetek boldog, itt a Földön, élő emberként. Tizenéves korom óta szemben állok a világgal a lelke mélyén, s mégis nehéz nyíltan felvállalnom a harcot a valódi dolgokért, az igazságért. Azért, amit a többség nem akar látni, érteni, érezni. A lehetőséget a megváltásra.

De hiába, hogy tudom, mit kell tennem, mert gyáva vagyok. És gyűlölöm magam ezért. És pörög az agyamban megannyi érv, ami arra mutat rá, hogy kevés és gyenge vagyok legyőzni önmagamot. A karmámat. Hogy túl sok bennem a hiba, a rossz. Túl sok a gyengeség, gyávaság, nincs önfegyelem, nincs tapasztalat, nincs erő, nincs szeretet bennem, csak sóvárgás vég nélkül, mögöttem a leküzdött múlt, s hiába vértetem magam a tudással, a metafizikával az asztrológiával, hogy legyőzzem magam, mégis, van úgy, hogy egyszer csak előnt ez a mindent sötéten látás és annyi érv van bizonyítékként arra, hogy elvesztem, elkárhoztam, nincs tovább, lehúzott, legyőzött. Minden fal áll, egyre biztosabban, amit magam köré építettem, képtelen vagyok szeretni, önmagamot adni, bízni. Tele vagyok félelemmel. Félek mindenkitől, hogy megaláznak, ellöknek, mert ami jó van bennem kevés, hogy értéke legyen. S egyébként is: ők mind gonoszak, önzőek és vakok. De aki mégis nemes és tiszta, legalább is erre törekszik, hát az is: miért fogadna el? Miért tűrne el bárki, aki megtudja rólam majd azt a legbelső érzéketlenséget, a görcsös önféltést, szeretet-képtelenséget, és a sóvárgásokat. Hogy le akarok győzni mindenkit, mert a fejemben a harc és a szeretet, szerelem egy azon dolog. Csak azt szeretem, aki gyengébb, akit legyőztem, akitől nem kell félnem. (Nyilas leszáll az ötös házban). És van bennem valami túlérzékenység, ami miatt alig tudom elviselni a saját mocskom, a másokat lenéző és kihasználó vágyaimat, a gyűlöletemet. Saját magamnak fáj, ami vagyok.

Azt gondolom, a negatív karmikus meghatározódásaink a személyiségünk részeiként nem különállók, hanem szervesen kapcsolódnak, fonódnak egymásba. Vagy csak még én nem tartok ott, hogy különállókként lássam őket. Még nem tudom kiszárazni magamban ezeket a késztetéseket. Amikor úgy minden beborul előttem, akkor van bennem önsajnálát is, a világ áldozatának érzem magam, hogy senki se érti az érzékenységem, mindenki csak teszi a dolgát, él, boldogul, amit én nem tudok, amire én képtelen vagyok. Milyen könnyű nekik! Könnyű nekik, hisz keményebbek. De miért? Miért kell keményebbeknek, érzéketlenebbnek lenni? - Tipikus Halakos érzékenykedés, önsajnálkozás. Ezt megelégedvén

hamar megjelenik bennem is a túlzott érzéketlenség, erőszak, annyira irigykedem arra, hogy mások boldogulnak, erősek, magabiztosak, hogy legszívesebben mindenki lelkébe belegázolnék, legszívesebben mindenki érzéketlen, egoista, magabiztosságát kegyetlenül leleplezném. És inentől nem tudom, hogy hol a középpont, mi a normális, mit kell tennem. Mert akkor félek, hogy tényleg egy kegyetlen ember leszek, s ezért meg sem próbálom. A legnagyobb bajom, hogy ez a kicsi árnyék-énem mindig lebeszél az erőpróbákról. Azon spekulálok, hogy ne legyek durva senkivel, mert akkor meggyűlölnék, de aztán azt gondolom: "ugyan! Nem leszek kegyetlen, csak bátor! Igazságos! Az jó lesz mindenkinek." És ekkor elsötétül minden. Egy részem retteg attól, hogy megváltom magam. Hogy jobb leszek. Hogy megtagadom az örök kételkedőt – félelemmel tölt el.

Talán a Halak Lilith által jelölt tulajdonságaim is lefelé húznak, a Lilith- által vezérelt személyek irányába történő együttérzések felé, de félek attól, hogy jobb legyek. Nem merem megtenni, hogy bátor és erős legyek, hogy ilyenné küzdjem magam. Mert olyan mintha elárulnám azokat, akiknek ez nem megy, akik nem is értik a metafizikát és szenvednek a karmától, az egoista önámításoktól... Nevetséges, de ez engem tényleg sötét félelemként önt el, hogy kilójjak a sorból. Nem merek változtatni, nem merem elengedni a régit. Értéktelen érzelmi kötődéseimet őrizgetem. Humanista szemethunyással akarok a társadalomban maradni. Hol maradni akarok, hol ellenük lenni végzetesen. Hol attól félek, hogy kegyetlen leszek, s nem lesz visszaút, hol attól, hogy egy neki rugaszkodással leelőzöm őket, eltávolodok és ez mennyire inhumánus, beképzelt és megszakítja az egységet köztem és az emberek között. Megközelítem a Bolondot. S nem lesz visszaút. Tudom, hogy ezeknek a félelmeknek a halmazában a mozzanatokat külön-külön lehet párhuzamba tenni a Skorpió, a Halak, s a Nyilas jeggyel is negatív formáikban.

Nehezen volt tettenérhető ez a mindig ellentmondó, mindent meghiúsító, minden gyakorlati erőfeszítésről lebeszélő, örökkön szenvedő, s elégedetlenkedő filozófus. Aki ezer irányból támad rám, ezer érvel, ezer módon, hogy bebizonyítsa, hogy a világnak nincs értelme, el van rontva az egész, és én ebben nem akartam soha résztvenni, nem akartam megszületni. Sehogysem akarom elismerni, hogy a megváltásért tenni kell, hogy ezt végig kell csinálni. Az egész megváltást nem akarom elfogadni, hagyni akarom úgy ahogy van. Lilithestől, kegyetlenül, önzően, haraggal, harccal, kéjvággyal telien. Ilyenkor feladom, hogy megértsem a nőt és a férfit, hogy hogyan működhetnek együtt. Nem hiszek ebben. És nem hiszem, hogy az anyagon keresztül kell a szellem bármit is intézzen.

Úgy gondolom, nem csak a Nyilas leszálló hitetlensége és poklot megcélzó élvezkedési hajlama mindez a megátalkodott ellenségesség bennem a világgal, a fizikai léttel szemben, s nem is csak a negatív Halak elvágyódása. Nem is csak az ötösházás Nyilas leszálló jelezte személyiségi probléma, amikor nem tudom, ki vagyok, s mit érek. És nem tudom elfogadni a férfiakat, nem tudom elfogadni, hogy nő legyek, aki odaadó. Sejtettem, hogy valami még van. Hogy mi az, ami fél óra sötét agyalás után olyan könnyed természetességgel juttat el a végső dühnek, az ön- és életutálat öngyilkosságról való fantáziálásnak a fázisába, hogy sehogyan sem tudom megállítani, legyőzni, ellene érvelni. 16 évesen humoros, gúnyos tudósítást írtam öngyilkossági búcsúlevélként. Valahogy így kezdtem: leírom, mik járnak egy öngyilkosjelölt fejében a nagy tette előtt. És aztán viccesen, ridegen azt ecseteltem, hogyan választottam ki a helyet a módot, mik a gyakorlati félelmeim az egésztől, pl. hideg van kint, s ez milyen kellemetlen, el ne szakadjon a kötél. S ez az egész szórakoztatott. Meg sem kíséreltem a gyakorlatban soha. De írásban ki kellett élnem. Meg kellett élnem, hogy hátat fordítok ennek az egésznek, mert nem találok méltónak magamhoz. Beképzeltség, nagyképűség, tudom. És a mai napig nehéz elfogadnom, hogy rajtam múlik a boldogságom.

Amióta metafizikával, és asztrológiával foglalkozom folyamatosan fejlődök. Az utóbbi hetek, itt Szilárdéknál különös jelentőségűek voltak. A gyakorlati étellel való megbirkózás egyre természetesebb számomra. S mégis, ebben a fejlődésben is elér ez a depresszív hangulat. Talán pont a gyakorlati fejlődés miatt. Mint tudjuk a patkány támad, ha sarokba szorítják. Büszke voltam, hogy egész jól helyt tudok állni. De egy részem nem tudja elfogadni ezt a haladást, a megváltás irányába, egyszerűen kevés lesz minden eredmény, a semmibe vész minden kitűzött cél, mindennek eltűnik az értelme és csak ülök, keserves érzésekkel. Nem tudom magam összeszedni, mintha kihúzták volna a lábam alól a talajt, megszűnik minden hitem, önértékelésem. És nincs észérvem ez ellen az állapot ellen. Bármi, ami addig a hitemet képezte, ebben az állapotban tagadom, cáfolom, elvetem és gyűlölöm az egész létezését. Ki akarok szállni ebből a nyomorult testből. Feldühít a saját hitetlenségem, és szinte már az öngyilkossági vágy az, ami nonszensz módon úgy dühít és olyan önutálatot ébreszt bennem, ami miatt büntetésből, haragból, meg akarom ölni magam. Szóval még ráteszek egy indulattal. De soha nem történik semmi a gyakorlatban, esetleg olykor fejbevágom magam, hogy szabaduljak végre az egész állapottól.

A legutóbbi ilyen depresszív állapotnál úgy döntöttem, hogy elmondom Szilárdnak, akármi is történjen. Ez az akármi az, hogy félek az emberek megvetésétől, amikor így elhagyom magam és önutálat, önsajnálat vesz erőt rajtam. Ekkor mondta Szilárd, hogy ez valami lkrekség, az árnyék-én érvel ellenem. Azt a tanácsot adta, hogy nevezem el viccesen valami mókás névvel, majd így lökjem félre, s ne hallgassak rá. Így elneveztem Borinak, mert boszorkányos gyűlölet él bennem ilyenkor, és Lucának, hogy két neve legyen és ez a név pedig a Lucifer név után jött, mert úgy érzem, valóban minden szépet, s jót, értelmes, egészségre való törekvést tönkre akar tenni, meg akar akadályozni, el akarja venni a kedvem, s néha nagyon el is veszi, sajnos. De egy jelzőt is tettem a két boszorkánynév elé, mégpedig: Sötétítő. Az ikrek karma árnyék-énjei a Sötétítők, okoskodó butítók, minden fényt szertefoszlatók. Azért is tetszik ez az elnevezés, mert a kényelmes civilizációban vannak technikai találmányok, melyeket az ablakokon, s egyéb helyeken használunk, árnyékolás technikának is hívják másként (egy hónapig árusítottam is ilyen eszközöket valamikor), és szeretném én is a továbbiakban kényelmesen, lazán "felhúzni a rolót" az ablakon, azt a karmikus rolót, amelyen keresztül a világ sötét, utálatos, kilátástalan helyé változik, egyszerűen, kibújni az árnyéka alól és élvezni a napsütést. Az életet. Ez nem a gondok kikerülése, ez a gondok megoldása iránti végtelen kedv.

Fél évvel később:

Azt tapasztaltam, hogy az Árnyék-Én felismerése után jobb tudatosítani, hogy ugyanakkor én ő vagyok. Az Árnyék-Én számomra nem is annyira egy rossz, kis Pumukli, bár kétségtelenül hozzá is hasonlítható, de inkább egy érzéketlen, keserű, gonosz antihős maszk. Nekem hatásos volt az az érzés, hogy beismertem, mennyire az ellenségem, hogy milyen is, és aztán tudatosítani, hogy ő mégis én vagyok. Saját magam árnyékává vagyok képes válni. És itt most nem az "önmaga árnyéka" állapot jelző szóösszetételre gondolok, bár, természetesen az árnyék-én munkálkodásának hosszútávon az az állapot lesz az eredménye, amelyet "önmaga árnyéka" minőségjelző kifejezéssel szokás illetni. A racionális kételkedő még mindig sokszor utamba áll, amikor a megváltódási lehetőségekkel teli, harmónikus életre imaginálok, képzelgek. Ő azt mondja, nem lehet. Nem lehet elérni. Az élet mindig pocsék lesz és idegesítő. De tény, hogy egyre kevésbé tud magával rántani a mélybe. Már nem húzom fel magam azokon a szörnyű képeken, amiket körémvetít átírva a jelent, s jelezve a jövőt. Nem hiszem el azokat, és nem esek kétségbe a pesszimista mentalitásom feléledésével, legalábbis nem nagyon esek kétségbe és félni is csak attól félek, hogy már megint mi kellemetlenséget idézek be ezzel a kételkedéssel és mi boldogságot szalasztok és halasztok el, amiért „ megint ezt kell hallgatnom magamban”. Ugyanakkor jelenleg minden jel arra utal, hogy haladok az életemmel és tevékeny vagyok. Nyilván mindenki lassan szokik hozzá, hogy a képzeletének mágius ereje van és ezért pl. Ha vágyakozik egy szép nagy házra az megvalósul. De az általános hitetlenkedés, kételkedés mellé nem kell még az Ikrek minden jóban kételkedési hajlam. A legveszélyesebb kételkedés a megváltásban való kételkedés és a párunkban való kételkedés. Ez utóbbi azért, mert szorosan összefügg a megváltódással: hiszen amennyiben felmerül, hogy ismét párkapcsolati kudarcot, szétválást kell megélnünk és újabb magányt, az minden erőnknek ennek túlélésére fogja tartalékolni ugyanakkor jövőképünk kettéválik két bizonytalan fonalra, amivel elindítjuk egész létezésünk bizonytalanságát, zavarosságát.

Kozma Szilárddal való beszélgetésünkben említette, hogy a két legnehezebb karma a Ikrek és Skorpion, ezt mutatja a buddha tanítás is, amely szerint buddha magához hívatta az állatokat, s az első a patkány (Ikrek) volt, második a kígyó (Skorpion). Erről jut eszembe, hogy a skorpió és a patkány nagy túlélő állatok, írom ezt azért, hogy ezzel is egyetértsek azzal, miszerint ezek a legnehezebb karmák, mindannyian megkajuk a szükséges potencialitásokat karmánk legyőzéséhez, ezeket a túlélőképességeket mutatják az imént említett természeti analógiák. Joó Violetta: Metafizikai tanulmány az Ikrek karmáról

Az Ikrek Napjegy jelentésének a tradicionális asztrológia mindössze a felületi részét, a játékos és frisslevegős, szellemes - filozófikus oldalát/arcát ismeri, mondhatni, a szimpatikus és könnyed oldalát. Úgy mond valami humánus, idealizált képet alkot egy unisex, örök fiatal, gyors beszédű és eszű személyiségről ír az Ikrek kapcsán nagyjából.

De ezzel az oldallal, az Ikrek jellegű sorsismeret és karma-oldás szempontjából semmit sem érünk. Nézzünk hát egy rövid, az Ikrek természetét egy, a mitológiai párhuzamok által az Ikrek kettős természetének a rákfenéjét feltáró értelmezést, amely révén majd könnyebb lesz megérteni, hogy miért is tud az Ikrek karmás ember és a nyugati típusú civilizáció embere minden tudományos ‐ technikai vívmányai és gazdasági előnyei és csodás orvoslási tudása és felszereltsége ellenére, kétségbeesett, és megátalkodott, sötét depresszióba és világyűlöletbe (főleg-embergyűlöletbe) esni, miközben a megoldásra váró, mély sorskérdéseinek a súlyát sziszifuszi küzdelemmel akarja önmagáról ledobni és csökönyös megátalkodottsággal akarja kikerülni saját élete legszemélyesebb nehézségeit.

Hermész/ Mercurius - ógörög, majd római isten

A mítosz szerint egy éjszaka alatt megfogant, s napkelte előtt meg is született Zeusz és egy nimfa gyermekeként. Első éjszaka miután anyja fáradtan álomba szenderült ő kifészkelődte magát a pólyából és útnak indult, megtetszett neki egy marha csorda (Apollón isten marhái), amit furfangosan, hátrafelé menetben, hogy a nyomok megtévesztőek legyenek, elhajtott. Még a marhacsorda ellopás éjjelén feltalált hangszere, a líra aztán elbűvöl mindenkit, Apollónt is, így cserében egyeznek meg: Apollón neki adja az ellopott 50 marhát a líráért. Később még gyermekként több hangszert felfedez, mindenhol ott van, mindenben részt vesz, harcos, gyógyító, zeneművész, feltaláló, kereskedő, furfangos tolvaj, s végül Zeusz bizalmas hírvivője lesz, fő közvetítő a halandók és az istenek világa között. Már az előbbi hosszú felsorolásban is felfedezhetjük a másik két levegő jegyet: a diplomatikus és művészi, főleg zenei (levegő használatával létrejövő művészi kifejezési mód!) - érzékkel megáldott Mérleget és a szabadság szellemében, bátran újító, feltaláló, kötöttségek nélküli, öntudatos Vízöntőt. Az Ikrek ugyanis labilis/változó energiájú jegy, ami azt jelenti, hogy jól ismeri az idetartozó (levegő elemű) kardinális és szilárd jegyek képességeit, munkásságát, ő feloldja, változásra, szolgálatra kesszé teszi a levegő elembe rejlt lehetőségeket. A teremtés harmadik mozzanata, ami mindent magában rejt, a kettőből egyet csinál.

"A világ akkor érik meg, ha a kettőből egy lesz, a külső olyan lesz, mint a belső és a férfi egy lesz a nővel úgy, hogy az nem lesz se férfi se nő" Hamvas Béla - Szufi

"A földről az égbe emelkedik, aztán ismét a földre leszáll, a felső és az alsó erőket magába szívja. Az uralmat önmagad és az egész világot fölött így nyered el. E perctől fogva előled minden sötétség kitér." Hermész Trismegisztoz - Smaragdtábla

Ha végiggondoljuk az ógörög istenség élettörténetét, nagyszerű képességeit, sokoldalúságát, amelyekkel igencsak könnyen elért bármit, amit csak megkívánt, kiindulhatunk abból, hogy az Ikrekben rendkívül erős a vágy, hogy könnyen, pusztán az esze járatásával és akár egy nap vagy egy éjszaka leforgása alatt bevégezze vágyait, és még ha tisztességtelenül is jár el, azt elnézzék neki és belőle ömlő, szintén nagy könnyedséggel, pillanatok alatt, létrehozott művészi, önkifejezési alkotásai révén elkápráztassa az embertársait, és ez által a nagyobb csávákat is minden gond nélkül megússza, mégpedig a nagyszerű képességeinek egy éjszakai produktumával való üzletelés révén, egy éjszaka alatt feltalált hangszer eladása 50 marháért. Amit már előzőleg úgyis csakúgy kedvére eltulajdonított

kérdés nélkül, kedvtelésből és nem komolyabb szükséglet által vezérelve.

Azt gondolom, hogy az Ikrek igen türelmetlen a világgal szemben és nagyra van az észbeli képességeivel, a megoldó képességével, ezért nem tud kellő alázattal hozza állni az unalmas anyagi gyakorlatban is, a negatív determinációinak feloldásához, a megváltáshoz. Egy éjszaka leforgása alatt meg akarja oldani, túl akar rajta lenni, de legfeljebb 2-3 nap alatt, hogy aztán újabb dolgokkal foglalkozhasson. Elemi szinten szembeszegül az életre szóló feladatokkal, az öt hosszútávra lekötő nehézségekkel, meghaladásra váró személyiségi problémáival. Ahogyan a Nyilas, az Ikrek ugyanúgy nehezen fogadja el az élet apró kellemetlenségeit, az azokkal való bíbelődést. Az Ikrek viszont, ellentétben a Nyilassal, nem azért, mert nincs kedve azokkal foglalkozni, s leértékelné azokat a részleteket az ő nagy világmegváltói eszméi mellett. Az Ikrek tudja, hogy lényeges minden részlet, sőt, amit a Nyilas mindennapi apró kellemetlenségnek lát és jelentőség nélkülsége miatt fásasztja, arról az Ikrek jól tudja, hogy fontos részlet, lényeges elem, minden apró mozzanat a megváltáshoz. Ami őt idegesíti az, az újdonság hiánya, a sors által rákényszerített egyirányú haladás. Az Ikrek nem akar a saját mélységeivel foglalkozni, önkéntelen készítése, hogy túl akar lenni a megváltáson, veleszületett jogként követeli, hogy neki azzal már ne kelljen foglalkozni, az ő szabadságát ne korlátozza negatív karma. Ő "egyszerűen" (!) hírnök akar lenni, az isten, a legfőbb szellem hírnöke, küldönc, megbízott, gyógyító, segítő, tanácsadó, művész, a mindenhez értő, mindent megoldó és feloldó. Azzal foglalkozik, ami körülötte van és az egója nem képes elfogadni, hogy neki is vannak tartós megpróbáltatást igénylő személyes életfeladatai. A negatív Ikrek, ahogyan már Szilárd is találóan megírta, a veleszületett intelligenciája miatt elbízta magát a karmafeloldást illetően, és így, lényegében az egész életét illetően, mert a veleszületett képességei kevesek az élete nagy feladatainak megoldására. Máskülönb azokat már élete első napján, vagy annak éjszakáján megoldaná és még egyéni, újító ötleteit is kiélni azon nyomban, mindezt szórakozott könnyedséggel és az élet soha semmilyen nehézséget, azaz fejlődési lehetőséget nem hozna neki.

Az Ikrek jegy tulajdonságait negatívan magában hordozó személy általában rálát a saját személyiségi problémáira és amennyiben nem tud azokon a nagyszerű, furfangos, kreatív eszével könnyedén túlhaladni, javulást, gyors eredményt elérni, akkor nem kíván azzal többé foglalkozni, és valahogyan el is hiszi magának, hogy az a probléma nem létezik többé. Ezt az öncsaló irracionális és logikátlanságot azért engedi meg magának, mert az egója olyan megveszekedetten ragaszkodik a rendkívüli intelligenciája által nyújtott szabadságérzethez, hogy e szabadság elvesztése számára sokkal súlyosabb, megrázóbb, fájdalmasabb, mint a fizikai halál. Legalábbis az esze ezt mondja... Az ego által vezérelt esze.

Jól rátapintott a lényegre Szilárd, amikor megfogalmazta, hogy az Ikrek a túlvilágra is magával akarja vinni az egót, konzerválni, mert - ahogyan minden jang princípiumhoz tartozó elem negatív meghatározódása - végzetes tévedése, hogy az ego egyenlő a szellemmel. Amíg ezt a magával hozott (negatív örökletes karma) tévhitet le nem győzi és az ego vezérelte intelligenciáját/problémamegoldó képességét át nem adja a valódi, szellemi értelemnek, minden fenntartás nélkül, maximális szolgálatkészséggel fejet nem hajt a felsőbb isteni értelemnek, a metafizikai törvényeknek és el nem fogadja, hogy ugyanolyan esendő a negatív karmikus meghatározódásai miatt, mint bármelyik másik ember, és ez semmilyen külön szégyent nem von maga után, ha tisztességgel elszánja magát, hogy képességeit előbb a saját megváltása érdekében használja (első sorban és aztán persze mások tájékoztatására, megvilágosítására) és esetleg azt követően, ha magán segített, akkor majd másokon is segíthet, de addig nem, addig tehát, amíg az esendőségére rá nem ébred, teljesen képtelen az oldódásra és a Karma-oldásra. És amikor már elkerülhetetlen az, hogy az esendőségét felvállalja akkor igazából is rájön arra, hogyan lesz a kettőből egy, s azt realizálja is ezután folyamatosan. Azaz megszerzi végre kemény munkával, odaadással, kitartással, gyakorlati tapasztalatok sorával, hogy mit is jelent valójában a közvetítői szerep. Mert azt jelenti, hogy a kettő egységét folyamatosan, szüntelenül éreznie kell. A fent és a lent egységét, az szellem és az anyag egységét, a nő és a férfi egységét.

Amíg ide el nem jut addig folyamatosan kételkedik, sorozatosan keményen megcáfolja a férfi és a nő harmonikus egysége elérésének a lehetőségét, a szellem és az anyag egységét, a fizikai világ, mint megváltódási lehetőség értelmét megtagadja, és mindezt csak azért, mert nem akarja problémaként elismerni a Lilith-et, az öskáosz okozó őserőt, és mindenféle elmélet kitalál, hogy azt ne kelljen neki azt megoldásra váró problémaként meglátni, ugyanis annak a problémának a megoldása túl nagy erőfeszítés a számára, de persze ezt semmiképp sem szeretné bevállalni, még maga előtt sem. Önző módon képtelen a figyelmét, értelmét, erejét, idejét a saját megváltódásának szentelni, mert félre értelmezi a szabadságot és az életre szóló személyes feladatokat nem az élete értelmeként fogja fel, hanem rabigaként, börtönként, igazságtalan büntetésként. Meg kell értenie, hogy azok a feladatok, amelyeket a nagyszerű értelmével, egyéb képességeivel oly könnyen megoldott ("egy nap leforgása alatt" szinte) azok pontosan, hogy nem az élete rendeltetését, értelmét jelzik, felesleges ehhez az önhitt elméletéhez olyan makacsul és megveszekedetten ragaszkodnia. Boldogságát nem hiába nem találja akkor sem, ha ezermester, művész, sportoló, természetgyógyász, bűvész, vagy misztikus mester, szerető és apa lesz, amíg nem néz végre szembe teljes nyugalommal és kitaró vállalást fogadva, a saját démonaival, gyengeségeivel, amik igenis vannak és nem olyan irracionálisan félelmetesek, mint amilyenek ő látta azokat elsőként és amiért elkedvetlenedett és a belső drámázás vermébe/hibájába esett a lelkeben lakozó "nagyvadak" "túl sötét dolgok" eszlelésekor. Az Ikrek ugyanis valóban kirívóan ódzkodik, húzódik a lelke mélységében megbúvó zavarosságoktól, és inkább nem vesz tudomást róluk, mint hogy olyasmivel foglalkozzon, amire nem tud azonnali gyakorlati (technikai) megoldást (tünetkezelő trükköt) találni.

Amennyire intelligenciája révén elhiszi, hogy az életét isteni leleményességgel könnyedén végig játszhatja, megbecsült, értékelt emberként és a harmónia ez által megkérdőjelezhetetlen számára - sajnos, könnyen ezt hiszi - szóval, amennyire az isten közelében hiszi magát a karmája oldása nélkül is, annyira retteg a képzel magasságból a lelke – tudattalanja - mélységeibe alászállni végre. Ez az, amihez bátorságot kell gyűjteni feltétlenül és ami az Ikreknek mindenki közül a legnehezebben megy. Ahogy nemrég egy természetfilmben láttam egy vadont járó férfit, aki szavannai oroszlánokkal való barátkozásra szánta el magát: "Az ésszerűségem azt mondja ne menjek a közelükbe, de akkor nem jutok semmire, így nem az ésszerűségem vezérel, hanem az akaratom." Azaz véghez visz valamit, amitől időközben elment a bátorsága és pedig a bátorságot az elménk és nem a spekuláló eszünk kondicionálja, adja rendelkezésünkre. Tetszett a megfogalmazás/fordítás: ésszerűség. Jó tanács az Ikrek-karmásoknak, hogy az ésszerűségük, azaz a racionálisan helytállóan tűnő agyalásaik, belső dialógusaikat, érveléseiket sokszor egyszerűen félre kell tenniük, rá kell jönniük, hogy ésszerűségük sokszor gyávaságra, sorskerülésre kényszeríti, csábítja őket.

Hogy mennyire nem ér semmit az intelligenciájuk a megváltás elérésének mint követendő és megvalósítandó életcélnek a kitűzése nélkül, azt hiszem nem kell részletezni. De fontosnak gondoltam külön megemlíteni, magamat is segítve ezzel a "magas lóról való leszálláshoz". Bár, a "magas ló" kifejezetten nyilasi analógia, de nem véletlenül a Nyilas ellenpárja az Ikrek - és ne feledjük az Ikrek az önérzetében és nagyképűségében nem sérült, és nem is sérül, amikor úgymond leértékeli magát, mert ő azt nagyvonalúan a körülmények rovására írja, és mindössze steril lázadásból tagadja meg képességeit, valós önértékelési gondjai nincsenek, sem felsülési félelmei, mint a tűz karmásoknak, akik ezt a félelmet kompenzálva "növelik meg az arcukat", hangjukat és pocakjukat, és vetik be temperamentumokat fokozottan, stb. A negatív Ikrek stratégiából képes lemondani az életéről, annak érdekében, hogy a sors (Kötelesség) előtt ne kelljen fejet hajtania. Legalábbis ez a hozzáállás vezérli: győzelem (az egojé) vagy halál! Persze ez nem azt jelenti, hogy ne lenne olyan óvatos és ügyes, hogy valóban ne kerülje el a halál ijesztő közelségét, nagyon ügyesen tud lapulni és belső vitáit, külső előadásait, mindig tarkítja humor, gúny, szarkasztikusság, értelmi magabiztosságából adódó könnyedségét nem hazudtolja meg a legsötétebb pillanataiban sem.

Azt hiszem, pont ettől a végső magabiztosságától, elbizakodottságától kegyetlen érzés vele szembenézni, mint "sötét oldalunkkal", negatív karmánkkal. Intelligenciájával tulajdonképpen úgy csapja be magát és környezetét, hogy annak segítségével már gyermekora óta ér el könnyű sikereket, a probléma megoldó képessége jól működik a felszíni jelenségek megoldásánál és ez újra és újra felkelti benne a reményt, hogy az élet valóban olyan könnyed, mint amilyenek ő veleszületetten hitte/képzelte a maga számára, mert naivnak éppen nem naiv, jól tudja, hogy az emberek nagy részének nehéz.

Az Ikrek minden eszközt bevet, hogy minket kivonjon (kivonja magát) a megváltásért való küzdelemből mindenféle magyarázattal, elsötétített (komorrá, kilátástalanná, negatívvá változtatott) ténnyel, tapasztalattal. Amikor önmagunktól való félelmet ébreszt, akkor pl. a saját egyéb negatív karmáinkat (más konstelláció által jelölt negatív vonásainkat, félelmeket, szorongásokat, haragot, sóvárgást, gyengeséget) sötétíti be még jobban, állítja be veszélyesebbnek, mert fél. És ezért, hogy kifogást kapjon: túloz. Én erre azt a módszert találtam ki: ilyenkor leszerellem ezt a sötétítő énem (részem) azzal, hogy "ugyan, ne gyávaskodj, nem lesz semmiféle nagy baj, cselekedj! Realizáld!". Az Ikreknek ez a saját fel nem oldott karmáit túldémonizáló szokása pont azért jön, hogy a fizikai valóságban, a gyakorlatban ne kelljen semmit megtapasztalnia, ne kelljen a gyakorlatban szembenéznie saját kudarcaival, a karmikus sors-következményekkel. Ha környezete szembesíteni próbálja, bevilágít a sötét és steril ikreki kételkedések patkányfészkeibe, „csatornáiba”;, a megvadult patkánnyal találja szembe magát, aki a helyzetet nagyon racionálisnak tűnően egyszerűnek és az ő igazának akarja beállítani, megmagyarázni, de hiába a józan, racionális, látszólag hihető érvek és magyarázatok száza, a legkisebb spirituális beavatottsággal, egy kis metafizikai ismerettel rendelkező személy is megérzi a „patkányszagot”;, a halálos veszélyt, a negatív ikrek mindennek és mindenkinek nekiugró agresszivitását. Az a nagy baj, hogy ezzel a szembesülés-hárítással és feloldás-kikerülgetésével, amiről megátalkodottan hiszi, hogy ésszerű (biztonsági) döntés, a lehető legrosszabbat teszi magával: egy lépést sem halad a megváltás, a karmafeloldás felé.

Azzal, hogy öngyűlöletet, öngyilkossági vágyakat ébreszt. Ez külső szemlélőként megható mártírkodásnak tűnhet, de az Ikrek karma esetében ez egyáltalán nem a külvilágnak szól, az Ikreknél ez kifejezetten belső harc. Más, mint a negatív Halak látszólagos mártírkodása, valójában: sorsérdektelensége, tehetetlensége vagy a negatív Nyilas humanizmusra játszó erőszakos hiba elfogadtatása a környezetével. Az Ikrek nem panaszkodik, s nem várja el hibái elfogadását, szenvedéseibe nem magyaráz bele erkölcsi győzelmet. Sőt: ő direkt felvág a hibáival, rátesz még egy lapáttal és kérkedik vele, a negatív Vízöntő öncélú lázadását produkálja, utolsó utáni erejével is az egoját védi. Az Ikrek karmás ember önmaga ellen játszik. Rá a leginkább érvényes az, hogy önmaga legveszélyesebb ellensége. Azt az aljas dolgot is képes felhasználni a megváltásra törekvő, tiszta személyiségével szemben, hogy amit csak talál a személyiségben és még zavaros, negatív tulajdonságnak találja, azokból végzetes következtetéseket von le.

Ő a mi személyes Luciferünk (lásd Ember Tragédiája, vagy Mephisto Goethe Faustjában), aki egyszerűen mindig csak a vesztesre játszik, a pokol mellett kampányol és kineveti az Egyetemes Törvényeket, vallásosan: az Isten által felállít szabályokat. Tulajdonképpen az ember egoizmusára játszva becsmerli a karma-feloldás céljából keletkezett anyagi világot, sőt: az egyetemes létet is, a maga metafizikai törvényeivel együtt, csak azért, mert az az emberi egót sérti ez az ésszel befoghatatlannak látszó és áthághatatlanul látszó összetettség. Legalábbis a túlműködő egót. A negatív karma által gerjesztett sóvárgások, gyengeségek, ambícióknak követeli ugyanazt a "bánásmódot" a sorstól, mint a

megváltás és az egészség irányába haladó törekvéseiért. Kicsinyes (egoista) törelvései, vágyai miatt elfeledkezik az élet céljáról, arról, hogy milyen céllal jött létre az élet, a világ, hogy miért vannak szabályai. Az önmegváltás eszméjét nem képes maga fölé helyezni, az öncélúság rabja lesz és rajzfilmet és vidámparkot akar csinálni a világból.

Külső személyként, karikatúraként, az Ikrek-mentalitást úgy lehet még elképzelni, mint az utolsó aljasságig elmenő pszicho-marketingeseket, drámaként állítja be, hogy, ha nem hófehér és illatos a wc-d, a szád, nem úgy áll a hajad, mint a modelleknek és azt érezteti esendő emberként nincs esélyed a világon, és elvágod a kezed az 5 éve a sarki boltban vett késsel, azzal lehetetlen szeletelni stb... és rávesz arra, hogy hallgass rá, hogy ő nála a megoldás, ő tudja milyen a tökéletes élet. Igényt kovácsol az ő árujára, a maga gerjesztette problémákkal. És mit árul? Időpocséklást, megbúvást, tétlenkedést, steril agyalást, mindent amivel húzhatja az időt és nem kell a gyakorlati étellel értelmesen, bátran szembenéznie. Az negatív ikreki ambíciók egy tökéletes, erőfeszítések nélküli életet céloznak meg, és az út a tökéletesség felé minden nap elbukik a valós fizikai világ erőfeszítéseket igénylő terében, minden nap szembesül az emberi lét mélységes összetettségével és az azt kifejező, azt megjelenítő ezer apró részletkérdésével, ami az ikrek igényeinek nem felel meg, s kedvét szegi, haragra gerjeszti az egész világ ellen, ami tele van hibákkal, tökéletlen emberekkel, aki nem képesek örökéletű, pontosan működő, sohasem koszolódo, biztonságos eszközöket gyártani, s ezzel a tökéletlenül kialakított világgal neki, minden nap bajlódnia kell. Ahelyett, hogy a fizikai és a pszichikai síkon minden tökéletesen működne, s ő szabadon járathatná azon a tökéletesen működésen az esztét nap, mint nap amennyit csak kedve van, és segítene másokon a nagyszerű ötleteivel. Mert persze mások életében lehetnek hibák, gondok, azokon ő szívesen segít, segítene, csak sajnos nem különb ő sem a többi embertől abban, hogy ugyanúgy a negatív karmát feloldani született a földre mint más. Az önmagunktól is megfélemlítő patkány (kínai asztrológiában az ikrekkel analóg jegy), tényleg olyan, mint egy Mekk mester. Az embernek van egy kis baja és akkor jön ez a kontár, aki kitalálja mennyi baj van, pl. a fehérre festett fal könnyen koszolódik, állandóan meszelni kell, jajj, mennyi baj van azzal is - "Le kell festeni feketére! Tessék: Nem koszolódik!" vagy le kell bontani... - Na, azt nem tudom, hogy konkrétan volt-e ilyen a Mekk mester című bábművészetben, de hogy Mekk mester a kis bajból mindig 10x akkorát és 100 másikat is csinált és ha egy vödört kellett volna új füllel ellátni, annak is az lett a vége, hogy az egész ház összedőlt, mert ő a nagyszerű eszével a házat sem találta megfelelőnek és elhatározta, hogy "rendbehozza".

Az Ikrek, nem ilyen tevékeny, csak az agya és hamar el is veszti a kitértését a megváltás felé vezető úton. Szélvész gyorsan elveszti a kitértését a hétköznapi élet gondjaiból tapasztalva. A fejében tényleg lebontja a házat is egy letört vödörfül miatt, vagy egy elkopott küszöb miatt stb. Azért mert a gyakorlati kártevés mániájában szenvedő Mekk mesterrel szemben az Ikrek iszonyodik a gyakorlat tevékenységektől, a tapasztalástól (negatív megnyilvánulásaiban) és inkább a magáról és a világról való elméleteit festi át feketére, hogy ne legyen vele több baj. Amolyan: "A megváltást ezennel elrontom, kész van, mehetünk tovább, ezen is túl vagyunk, nem kell vele többet kínlódnia". És tényleg erre megy ki az egész, a karmafeloldás önkényes megtagadására, ignorálására, semmibe vételére.

Nézzük csak az Ikrek spirituális erőterében álló Amerikát. Meg akarta támadni, elfoglalni Afganisztánt. Hát eljátszott egy merényletet maga ellen, látványosan, szívbemarkolóan lefilmezte a két torony (World Trade Center) felrobbantását, afgán merénylőkre fogta. De persze a terv kieszelői végig biztonságban voltak. Ilyen az Ikrek karma is, az önmaga ellen való fordulása egy Joker kártya a kezében, az aduász, amivel mindig leblokkolja a megváltás irányába való haladást. S persze nem az önkritikára, önvizsgálatra gondolok maga ellen fordulás alatt, hanem a haragra. De ez is csak egy trükk, egy elsötétített jelenség, "csinált veszély" - na, ehhez is jól értenek Amerikában, sőt! Ez az fő fegyvere az ottani médiának, az emberek megfélemlítése, hogy azok azt csinálják, amit a politikusok és az ismeretlen árnyék-vezetők akarnak. Az negatív Ikrek az analogikus gondolkodását a megváltás elkerülésére. Amerikában talán még azok is elhitték, hogy afgán merénylők támadták meg a World Trade Centert, akik a két torony felrobbantását kieszelték, s megszervezték. Talán el is hitték: így is lehetett volna... - alapon. Az ikrek karmás személy is így ejti csapdába saját magát. Támadni akar kifelé, a világra, győzni akar, leszereli a saját lelkiismeretét is valami ésszerű hazugsággal, de persze a metafizika törvényeinek megfelelően, s személyi sors szinten gyorsabb lefolyással is, mint egy ország vagy egy nép esetében: az ész-fegyver visszafelé sül el. A lelkiismeretet, a felettes ént, a megváltásra vágyó személyiségrészt nem lehet büntetlenül elnyomni az ikreki egónak. A világ és a sors elleni haragvásai közepette elveszíti az értékes barátok bizalmát, párkapcsolatát feldúlja, elüldözi a jóindulatú és jóhiszemű embereket, depresszióba esik, s a depresszió túl szó szerint az örület kerülgeti a sors ellen való fenekedései közepette.

Az Ikrek karma feloldása először is a gyakorlati életbe való lelkes belevágással kezdődik, a minél több tapasztalat, kudarc szerzésével, amelyek során meg kell őriznie pozitív életszemléletét, élni akarását, az élet iránti mély tiszteletét, szeretetét. Ez utóbbiakat úgy tudja leginkább megerősíteni magában, ha mély kapcsolatokat alakít ki, igazi barátságokat, igazi párkapcsolatot, családot alapít, s gyermeki felé képessé válik mély szeretetre és erős felelősségérzetre. Csak a mély kapcsolatokban tanulja meg igazán elfogadni, tisztelni, szeretni az életet a maga valóságában és rendeltetésével együtt. Akkor tud erőt venni negatív "ikreki" sorsellenességén, ha mer mély érzéseket fenntartani kapcsolataiban, és e kapcsolatok segítségével lényegesen tükröződhet, s megláthatja, hogy mennyit árt másoknak amikor elsötétül előtte a világ haragjában, amikor cserben hagy, kihasznál, megbánt másokat, mert épp a megváltódási lehetősége ellen: a sorsával hadakozik a rendíthetetlen egója.

Kedves Olvasó!

Amennyiben ezt az írást olvasod, talán arról is van tudomásod, hogy író-asztrológusi életművemnek az egyik legkiemelkedőbb része az egyetemes törvényekről szóló nagy lélegzetű, az élet alapjainál álló és a sorsunk alakulását közvetlenül is befolyásoló tanulmányom. E tanulmányban szereplő harmadik törvény, a kiegyenlítődés törvénye, személyünkre és életünkre vonatkozóan, arról is szól többek között, hogy e törvény alapján semminek, még az ilyen fontos olvasmányoknak sem vehetjük tulajdonképpen (tehát a boldogulásunk és az egészségünk: a megváltódásunk

szempontjából) a hasznát, amiért azért cserében nem adunk mi is valamit, az információ megszerzése érdekében, illetve a személyi vonatkozású lényegi információhoz való hozzá jutás után, nem hoztunk semmilyen áldozatot. Látod, én ingyenesen közzé tettem ezeket a mindenki számára talán életbevágón fontos információkat amelyeket, hozzád hasonlóan, nagyon sokan hasznosíthatnának, amennyiben meg rendelnék a személyi horoszkópjukat és ez által a gyakorlatban is hasznossá tehetnék amit itt meg tudtak. De egy sötét lelkű és nem kevésbé sötét (besúgói...) múlttal és sötét (Alattomban a háttérből békés módszerekkel, de szívósan erdélyt románosító titkos szervezet számára intellektuális diverziót folytató.) jelennel rendelkező erdélyi személy, aki magát "székely" vallásos anarchista prófétaként határozza meg: Nagy Attila Puli, aki dolgozni nem szeret, csak felesége betegnyudijából élösködni, építeni nem szeret csak rombolni, alkotni nem tud csak máésook alkotásait pocskondiázni, és aki gyermeket nemzeni nem akar, csak a több gyermekeseket gyermekcsinálási mániákusoknak nevezni, a velem szembeni nyers skorpiói gyűlöletében, arra áldozza az ideje és energiája és az írni- tudása nagy részét, hogy engem az interneten szakmailag és erkölcsileg hiteltelenítsen és ezzel a négy gyermekes szép családomat gazdaságilag tönkre tegye, vagyis azokat akik azon gondolkoznak, hogy tőlem horoszkópot rendelnének, ebben a szándékukban elbizonytalanítsa. Nagyon szépen kérek tehát, hogy amennyiben értékesnek és találod ezt az írást, érték-csere és kiegyenlítődésképpen, mindössze annyit tégy, hogy most azonnal kattints rá a következő linkre:

<http://www.scribd.com/szilardk/d/62752670-Kozma-Szilard-Nagy-Puli-Attila-sarlatanozasa-hatekony-kovetkezmenyei>

Köszönöm a megértést és további hasznos olvasást kívánok! Kozma SzilárdA karmával, a teremtés és az életünk céljával és rendeltetésével, valamint a karma-oldási problémáinkkal és egészséges életvezetési nehézségeinkkel kapcsolatos a témaköre annak filmnek, amelyet a következő linkekre kattintva lehet megnézni:

<http://www.youtube.com/watch?v=hZUdNbZQCIE> - I. rész

<http://www.youtube.com/watch?v=8tC-qo6Trw0> - II. rész

<http://www.youtube.com/watch?v=yKKzSbbyUjM> - III. rész

<http://www.youtube.com/watch?v=UVpZQVTBVpg> - IV. rész

<http://www.youtube.com/watch?v=YrJKdNjIQYM> - V. rész Joó Violetta honlapjának a linkje: <http://jooviol.fw.hu>

Kedves Olvasó! Ha valakire jellemző az árnyék-én elhatalmasodása az elemi erkölcsi érzéken, az nem más, mint aki felesküdt arra, hogy sötét skorpiói bosszúból, engem és a négy gyermekes családomat gazdaságilag tönkre fogja tenni: Nagy Attila Puli, az egyébként mindenkit, aki csak számít a magyak kultúrában, de különösen engem rágalmazó, kőkösi hamis próféta. Persze, jól tudom, hogy Puli - Attila, az én igen mélyen elrejtett árnyék-énem külső megtestesülése is, de addig is, amíg azt a kis sötét foltot is, amit eze az internet-betyár ilyen dűrván számomra megtestesít, teljesen fel számolom, a következő segítség-kéréssel vagyok kénytelen az olvasóimhoz fordulni. Író-asztrológusi életművemnek az egyik legfontosabb része a nagy lélegzetű, az élet alapjainál álló és a sorsunk alakulását közvetlenül is befolyásoló Egyetemes Törvényekről szóló tanulmányom. E tanulmányban szereplő harmadik törvény, a kiegyenlítés törvénye, személyünkre és életünkre vonatkozóan, arról is szól többek között, hogy e törvény alapján semminek, még az ilyen fontos olvasmányoknak sem vehetjük tulajdonképpen a hasznát (tehát a boldogulásunk és az egészségünk: a megváltódásunk szempontjából), amennyiben nem adunk mi is valamit cserében, az információért, illetve nem járultunk hozzá gyakorlatilag is másoknak az információhoz való jutásért és a személyi vonatkozású lényegi információhoz való hozzá jutásunk után, nem hoztunk semmilyen személyes áldozatot. Látod, én áldozatot hozok azzal, hogy ingyenesen közzé tettem ezeket a sokak számára életbevágón fontos információkat amiket, hozzád hasonlóan, nagyon sokan hasznosíthatnának, amennyiben pl. meg rendelnék a személyi horoszkópjukat és ez által a gyakorlatban hasznossá tehetnék amit itt meg tudtak elméletben, de egy sötét lelkű és nem kevésbé sötét múlttal és jelennel rendelkező erdélyi személy, aki magát "anarchista prófétaként" (vagyis hamis prófétaként) határozza meg: az agykáros felesége falú széli viskójában és annak a betegnyudijából élösködő Nagy Attila Puli, primitív rossz indulatában, arra áldozza ideje és energiája nagy részét, valamint az írni- tudása nagy részét, hogy engem szakmailag, és erkölcsileg hiteltelenítsen és ezzel, a négy gyermekes szép családomat gazdaságilag tönkre tegye. Nagyon szépen kérek tehát, hogy amennyiben értékesnek és találod ezt az írást, érték-csere és kiegyenlítődésképpen, mindössze annyit tégy, hogy most azonnal kattints rá a következő linkekre, amelyben arról írok, hogy milyen indíttatással lettem asztrológus, és hogy igazából miért is szeretne Attila - Puli a cinikus rágalmazásaival, gazdaságilag tönkre tenni: <http://www.scribd.com/szilardk/d/62752670-Kozma-Szilard-Nagy-Puli-Attila-sarlatanozasa-hatekony-kovetkezmenyei> http://kozmaszilard.com/category/az_ellenseg/ Hálásan köszönöm, barátsággal: Kozma Szilárd